

วิชากฎหมาย
วิธีพิจารณาความอาญา ภาค ๑- ๒
ครั้งที่ ๕

โดย
นาย ธนรัตน์ ทั้งทอง
อธิบดีผู้พิพากษาศาลแรงงานภาค ๖

อำนาจสืบสวน สอบสวน
(มาตรา ๑๗-๒๑)

(ต่อ)

การสืบสวน หมายความว่า การแสวงหาข้อเท็จจริงและหลักฐานซึ่งพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจได้ปฏิบัติไปตามอำนาจและหน้าที่ เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน และเพื่อที่จะทราบรายละเอียดแห่งความผิด (มาตรา ๒ (๑๐))

(ต่อ)

ผู้มีอำนาจสืบสวนคดีอาญา ได้แก่ พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ (มาตรา ๑๗) โดยตำรวจมีอำนาจสืบสวนทั่วราชอาณาจักร ส่วนพนักงานฝ่ายปกครองมีอำนาจสืบสวนเฉพาะในเขตที่ตนรับผิดชอบเท่านั้น (ฎีกาที่ ๑๔๐/๒๔๙๐) ดังนี้ ตำรวจแม้จะได้รับ คำสั่งแต่งตั้งให้ทำหน้าที่อื่นก็ยังมีอำนาจสืบสวนคดีอาญาอยู่ ฎีกาที่ ๕๐๐/๒๕๓๗, ๒๓๙๐/๒๕๒๗, ๑๖๗๐/๒๕๐๙

(ต่อ)

อำนาจสืบสวนของเจ้าพนักงานตำรวจ แตกต่างกับอำนาจสอบสวนของพนักงานสอบสวน กล่าวคือพนักงานสอบสวนมีอำนาจสอบสวนเฉพาะคดีที่อยู่ในเขตอำนาจของตน ทั้งนี้เป็นไปตามบัญญัติมาตรา ๑๘ ถึงมาตรา ๑๙ การสอบสวนจึงจะชอบด้วยกฎหมาย ส่วนอำนาจสืบสวน ไม่มีกฎหมายจำกัดอำนาจให้เจ้าพนักงานตำรวจทำการสืบสวนได้เฉพาะในท้องที่ที่ตนประจำการได้เท่านั้น เจ้าพนักงานตำรวจจึงมีอำนาจสืบสวนในท้องที่อื่นได้ตามมาตรา ๑๗ และมีอำนาจจับกุมปราบปรามผู้กระทำความผิดได้ตามมาตรา ๒ (๑๖) ฎีกาที่ ๔๗๑๑/๒๕๔๒, ๑๒๕๙/๒๕๔๒

เขตอำนาจพนักงานสอบสวน (มาตรา ๑๘)

การสอบสวน หมายความว่า การรวบรวมพยานหลักฐานและการดำเนินการทั้งหลายอื่นตาม บ.วิ.อ. ซึ่งพนักงานสอบสวนได้ทำไปเกี่ยวกับความผิดที่กล่าวหา เพื่อที่จะทราบข้อเท็จจริงหรือพิสูจน์ความผิดและเพื่อ จะเอาตัวผู้กระทำความผิดมาฟ้องลงโทษ (มาตรา ๒ (๑๑))

(ต่อ)

ผู้มีอำนาจสอบสวน

ในเขตจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร (มาตรา ๑๘ วรรคหนึ่ง)

ผู้มีอำนาจสอบสวน คือพนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ ปลัดอำเภอและข้าราชการตำรวจซึ่งมียศตั้งแต่ชั้นนายร้อยตำรวจตรี หรือเทียบเท่าชั้นนายร้อยตำรวจตรีขึ้นไป มีอำนาจสอบสวนความผิดอาญาซึ่งได้เกิด หรืออ้างหรือเชื่อว่าได้เกิดภายในเขตอำนาจของตน หรือผู้ต้องหาที่มีที่อยู่ หรือถูกจับภายในเขตอำนาจของตนได้

(ต่อ)

ในเขตกรุงเทพมหานคร (มาตรา ๑๘ วรรคสอง)

ผู้มีอำนาจสอบสวน คือข้าราชการตำรวจชั้นนายร้อยตำรวจตรีขึ้นไป หรือเทียบเท่าชั้นนายร้อยตำรวจตรีขึ้นไป มีอำนาจสอบสวนความผิดอาญาซึ่งได้เกิด หรืออ้างหรือเชื่อว่าได้เกิดภายในเขตอำนาจของตน หรือผู้ต้องหาที่มีที่อยู่หรือถูกจับภายในเขตอำนาจของตนได้

ข้อสังเกต จะเห็นได้ว่าความผิดที่เกิดในกรุงเทพมหานคร พนักงานฝ่ายปกครองไม่มีอำนาจสอบสวนเหมือนต่างจังหวัด

(ต่อ)

โดยสรุป พนักงานสอบสวนในท้องที่ที่ความผิดได้เกิดขึ้น หรืออ้างว่าได้เกิดขึ้นหรือเชื่อว่าได้เกิดขึ้นหรือผู้ต้องหาที่อยู่หรือถูกจับในเขตอำนาจของตน เป็นผู้ที่มีอำนาจสอบสวน ถ้าการสอบสวนกระทำโดยพนักงานสอบสวนท้องที่อื่นที่ไม่มีเขตอำนาจ การสอบสวนก็ไม่ชอบมีผลทำให้พนักงานอัยการไม่มีอำนาจฟ้อง ฎีกาที่ ๔๖๓๔/๒๕๔๓, ๕๑๘/๒๕๐๖

การที่ผู้ต้องหาไปปรากฏตัวต่อหน้าพนักงานสอบสวนที่สถานีตำรวจ พนักงานสอบสวนจึงแจ้งข้อหาและควบคุมตัวดำเนินคดี ศาลฎีกาเคยวินิจฉัยว่าเป็นการจับกุมตัวแล้ว พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจดังกล่าวจึงมีอำนาจสอบสวนฎีกาที่ ๖๙๑๖/๒๕๔๒

(ต่อ)

คำพิพากษาฎีกาที่ ๖๙๑๖/๒๕๔๒ จำเลยได้มาปรากฏตัวต่อหน้าพนักงานสอบสวน ณ สถานีตำรวจนครบาลทุ่งมหาเมฆ พนักงานสอบสวนจึงแจ้งข้อหาให้ทราบและควบคุมตัวดำเนินคดี สถานีตำรวจนครบาลทุ่งมหาเมฆจึงเป็นสถานที่ที่จำเลยถูกจับ พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลทุ่งมหาเมฆจึงมีอำนาจทำการสอบสวนได้ตาม ป.วิ. อ. มาตรา ๑๘ วรรคสอง พนักงานอัยการจึงมีอำนาจฟ้อง

(ต่อ)

ข้อสังเกต ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๓๔ วรรคท้าย บัญญัติให้พนักงานสอบสวนมีหน้าที่ต้องนำตัวผู้ต้องหาที่เข้ามอบตัวไปศาลเพื่อให้ศาลออกหมายจับ (กรณีมีเหตุออกหมายจับตามมาตรา ๗๑) และเมื่อพิจารณาประกอบข้อบังคับของประธานศาลฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการออกคำสั่งหรือหมายอาญา พ.ศ. ๒๕๔๘ ข้อ ๗ ที่ว่าการที่พนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาให้ผู้ต้องหาซึ่งเข้าหาพนักงานสอบสวนเองทราบ **ไม่ถือเป็นการจับ....** และตามฎีกาที่ ๘๗๐๘ /๒๕๔๗

(ต่อ)

วินิจฉัยว่าการที่ผู้ต้องหามาพบพนักงานสอบสวนตามที่ถูกเรียก และพนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาให้ทราบทันที **ยังถือไม่ได้ว่าผู้ต้องหาถูกจับ** เพราะยังไม่มีคำสั่งหรือหมายของศาล..... ดังนั้น สถานีตำรวจที่รับมอบตัวผู้ต้องหา จึงไม่เป็นท้องที่ที่จับกุมตัวจำเลยได้พนักงานสอบสวน สถานีตำรวจดังกล่าวจึงไม่มีอำนาจสอบสวน (เว้นแต่จะเป็นท้องที่เดียวกับท้องที่ความผิดเกิด อ่าง หรือเชื่อว่าเกิด หรือผู้ต้องหาที่มีที่อยู่)

(ต่อ)

พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนคดีที่ไม่อยู่ในอำนาจของตนเป็นการไม่ชอบ แม้จะเป็นการสอบสวนเพียงบางส่วนโดยส่วนอื่นจะเป็นการสอบสวนโดยพนักงานสอบสวนผู้มีอำนาจก็ตาม **ถือว่าคดีนั้นมีการสอบสวนโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย** พนักงานอัยการไม่มีอำนาจฟ้อง ฎีกาที่ ๓๗๑/๒๕๓๑

เมื่อการสอบสวนกระทำโดยพนักงานสอบสวนผู้มีอำนาจแล้ว การสอบสวนนั้นจะกระทำ ณ ที่ใดก็ได้ ซึ่งอาจทำการสอบสวนท้องที่อื่นก็ย่อมทำได้ ฎีกาที่ ๖๖๑/๒๔๙๐

(ต่อ)

คำพิพากษาฎีกาที่ ๖๖๑/๒๔๙๐ เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจสอบสวน จะทำการสอบสวน ณ ที่ใดเวลาใดก็ได้แล้วแต่จะเห็นสมควร แม้จะทำการสอบสวนในที่ซึ่งอยู่ต่างจังหวัดกับท้องที่ของตนก็ย่อมทำได้

การสอบสวนที่มีพนักงานสอบสวนซึ่งไม่มีอำนาจสอบสวนร่วมรับฟังอยู่ด้วย ไม่ทำให้การสอบสวนเสียไป ฎีกาที่ ๗๔๗๕/๒๕๕๓

(ต่อ)

ความผิดเกิด อ้าง หรือเชื่อว่าได้เกิด

เมื่อพนักงานสอบสวนทราบแน่ชัดแล้วว่าความผิดเกิดใน
ท้องที่อื่นที่ไม่ใช่ท้องที่ของตนแล้ว ก็ไม่ใช่กรณีที่พนักงานสอบสวน
คนดังกล่าว จะอ้างหรือเชื่อว่าความผิดเกิดในท้องที่ของตนได้อีก
พนักงานสอบสวนดังกล่าวไม่มีอำนาจสอบสวน ฎีกาที่
๖๑๔๒/๒๕๔๘

(ต่อ)

กรณีพนักงานสอบสวนเชื่อว่าความผิดได้เกิดภายในเขตอำนาจ
ของตน ซึ่งความจริงเหตุเกิดขึ้นอีกท้องที่หนึ่ง ย่อมมีอำนาจสอบสวนได้
เช่น เหตุเกิดบริเวณแนวเขตติดต่อกัน โดยบริเวณดังกล่าวไม่มี
สิ่งใดบ่งบอกว่าเป็นเขตของท้องที่ใด ย่อมทำให้เจ้าพนักงานตำรวจและ
พนักงานสอบสวนเชื่อว่าความผิดนั้นเกิดภายในเขตอำนาจของตน
การสอบสวนนั้นชอบด้วยมาตรา ๑๘ ฎีกาที่ ๕๙๘๒/๒๕๕๐

(ต่อ)

จำเลยรับฝากทรัพย์จากผู้เสียหายแล้วปฏิเสธว่าไม่ได้รับฝากไว้ ถือว่าเหตุ
ความผิดฐานยกยอกเกิดในท้องที่ที่จำเลยปฏิเสธว่าไม่ได้รับฝากทรัพย์
พนักงานสอบสวนในท้องที่ดังกล่าวมีอำนาจสอบสวนได้ ฎีกาที่ ๑๕๗๓/๒๕๕๕

จำเลยวางยาพิษผู้ตายในท้องที่หนึ่ง แต่ผู้ตายไปถึงแก่ความตายอีกท้องที่
หนึ่ง ถือว่าในท้องที่จำเลยวางยาพิษเป็นท้องที่ความผิดเกิด ฎีกาที่
๓๓๓๗/๒๕๔๓

พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ (มาตรา ๑๘ วรรคสาม)

พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ คือ พนักงานสอบสวนที่มีหน้าที่
สรุปสำนวนการสอบสวน และทำความเห็นพร้อมสำนวน เสนอพนักงาน
อัยการว่าควรงดการสอบสวน หรือสั่งฟ้องหรือสั่งไม่ฟ้องตามบทบัญญัติ
มาตรา ๑๔๐, ๑๔๑ และ ๑๔๒

18

(ต่อ)

กรณีตามมาตรา ๑๘ นี้ แม้จะเป็นกรณีความผิดที่เกิดขึ้นในท้องที่เดียว แต่พนักงานสอบสวนที่มีอำนาจสอบสวนอาจมีหลายท้องที่ได้ กล่าวคือ พนักงานสอบสวนทั้งในท้องที่ที่ความผิดได้เกิด อ้างหรือเชื่อว่าได้เกิดหรือท้องที่ ที่ผู้ต้องหาไม่ได้อยู่หรือถูกจับต่างมีอำนาจสอบสวนตามมาตรา ๑๘ วรรคหนึ่ง แต่ พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ**มีได้เพียงท้องที่เดียว**

ทั้งนี้ตามหลักเกณฑ์ในมาตรา ๑๘ วรรคสาม กล่าวคือให้พนักงานสอบสวนใน**ท้องที่ความผิดได้เกิดเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ** เว้นแต่ เมื่อมีเหตุจำเป็นหรือเพื่อความสะดวกจึงให้พนักงานสอบสวนแห่งท้องที่ที่ ผู้ต้องหาไม่ได้อยู่หรือถูกจับเป็นผู้รับผิดชอบดำเนินการสอบสวน

19

คำพิพากษาฎีกาที่ ๙๒๓๙/๒๕๔๗ เหตุคดีนี้เกิดขึ้นในซอยบ่อนไก่ ถนนพิบูลสงคราม อำเภอเมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรีเพียงท้องที่เดียว สถานที่ที่จำเลยถูกจับภายหลังการกระทำความผิดซึ่งอยู่ในท้องที่สถานี ตำรวจนครบาลเตาปูน หาใช่ท้องที่ที่เกิดการกระทำความผิดด้วยไม่ เมื่อที่ เกิดเหตุอยู่ในเขตท้องที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองนนทบุรี พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจอำเภอเมืองนนทบุรีจึงมีหน้าที่เป็นผู้รับผิดชอบในการสอบสวนความผิดนี้ ตาม ป. วิ. อ. มาตรา ๑๘ วรรคสาม (ข้อสอบเนติฯ สมัย ๗๑)

20

(ต่อ)

ข้อสังเกต กรณีตามมาตรา ๑๘ เป็นเรื่องการสอบสวนในความผิดอาญาที่เกิดขึ้นใน**ห้องที่เดียว** พนักงานสอบสวนในห้องที่นั้นย่อมเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ (มาตรา ๑๘ วรรคสาม) ส่วนกรณีความผิดที่เกิดขึ้นหลายห้องที่ พนักงานสอบสวนห้องที่ใดมีอำนาจสอบสวนและห้องที่ใดเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ เป็นไปตามบทบัญญัติมาตรา ๑๙ ซึ่งจะกล่าวต่อไปนี้

21

นอกจากนี้พึงสังเกตว่ามาตรา ๑๘ วรรคสามบัญญัติว่า “ภายใต้บังคับบทบัญญัติมาตรา ๑๙, ๒๐ และ ๒๑...” หมายถึง พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในกรณีความผิดเกิดหลายห้องที่ (มาตรา ๑๙) หรือความผิดเกิดนอกราชอาณาจักร (มาตรา ๒๐) หรือมีการชี้ขาดว่าผู้ใดเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบแล้ว (มาตรา ๒๑) พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบก็ต้องเป็นไปตามบทบัญญัติดังกล่าว

22

การสอบสวนที่กระทำโดยพนักงานสอบสวนที่ไม่มีอำนาจสอบสวน (พนักงานสอบสวนท้องที่อื่นที่ไม่ใช่ท้องที่ความผิดเกิด เชื่อหรืออ้างว่าเกิด) แต่เมื่อได้ส่งสำนวนการสอบสวนไปให้พนักงานสอบสวนในท้องที่ความผิดเกิด ทำการสอบสวนพยานอีกครั้งหนึ่งโดยมีรายละเอียดเพิ่มเติม ดังนี้ ถือว่าการสอบสวนดังกล่าวกระทำโดยพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบแล้ว โดยถือว่าคดีดังกล่าวมีการสอบสวนโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว ฎีกาที่ ๑๒๙๓๔/๒๕๕๓

คำพิพากษาฎีกาที่น่าสนใจ

มาตรา ๑๘

ฎีกาที่ ๙๗๗๕/๒๕๖๐ เหตุยกยกโคและถังแช่น้ำเชื้อตามฟองเกิดที่ฟาร์มโคของจำเลยที่ จังหวัดกาฬสินธุ์ ฟาร์มโคของโจทก์ร่วมที่ตำบลเขาไม้แก้ว อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี ซึ่งเป็น สถานที่ที่จำเลยขอยืมทรัพย์สินจากโจทก์ร่วมมิใช่สถานที่เกิดเหตุในการกระทำความผิดยกยก เมื่อจำเลยถูกจับที่ตำบลนาดี อำเภอยางตลาด จังหวัดกาฬสินธุ์ ซึ่งเป็นบ้านที่อยู่ของจำเลย พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรยางตลาด ซึ่งเป็นท้องที่ที่ความผิดเกิดขึ้นย่อมเป็นพนักงานสอบสวนที่มีอำนาจ สอบสวน พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรห้วยใหญ่ อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี ไม่มีอำนาจสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๘ วรรคหนึ่ง การที่พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรห้วยใหญ่ อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี ทำการสอบสวนจำเลยเป็นการสอบสวนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๒๐

ฎีกาที่ ๖๕๙๖/๒๕๖๒ โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยในความผิดฐานฉ้อโกง ตาม ป.อ. มาตรา ๓๔๑ ความผิดฐานฉ้อโกงย่อมเกิดขึ้นและสำเร็จแล้วเมื่อจำเลยนำรถยนต์ที่เช่าซื้อไปจากผู้เสียหายที่อำเภอชาติตระการ การกระทำของจำเลยหาใช่ความผิดต่อเนื่องที่ได้กระทำในหลายท้องที่ไม่ เมื่อเหตุเกิดในท้องที่อำเภอชาติตระการ และพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรชาติตระการ ซึ่งเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๘ วรรคสาม เป็นผู้ดำเนินการสอบสวน การสอบสวนจึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว ย่อมมีผลให้พนักงานอัยการซึ่งเป็นโจทก์มีอำนาจฟ้องจำเลยตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๒๐ ประกอบ พ.ร.บ. จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. ๒๔๙๙ มาตรา ๔

25

ฎีกาที่ ๑๖๗๗/๒๕๖๓

จำเลยทั้งสองถูกกล่าวหาว่าร่วมกันบุกรุกอสังหาริมทรัพย์ของโจทก์ร่วม และร่วมกันปลูกสร้างสิ่งปลูกสร้างโดยไม่ได้รับอนุญาตและไม่มีเหตุอันสมควร อันเป็นการเข้าไปในอสังหาริมทรัพย์ของผู้อื่นเพื่อถือการครอบครองอสังหาริมทรัพย์นั้นเป็นของจำเลยทั้งสอง อันเป็นการรบกวนการครอบครองอสังหาริมทรัพย์ของผู้อื่นโดยปกติสุขโดยไม่ได้รับอนุญาตและไม่มีเหตุอันสมควร โดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่สองคนขึ้นไป ตาม ป.อ. มาตรา ๓๖๒, ๓๖๔ และ ๓๖๕ (๒) ซึ่งความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๓๖๕ (๒) เป็นความผิดอาญาแผ่นดิน จึงไม่ต้องร้องทุกข์ภายในกำหนดสามเดือนนับแต่รู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๙๖

26

(ต่อ)

พนักงานสอบสวนแจ้งข้อกล่าวหาว่าจำเลยทั้งสองร่วมกันบุกรุกอสังหาริมทรัพย์ของผู้อื่นตาม ป.อ. มาตรา ๓๖๒, ๓๖๔ และมาตรา ๓๖๕ (๒) ซึ่งความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๓๖๕ (๒) เป็นความผิดอาญาแผ่นดิน มิใช่ความผิดต่อส่วนตัวที่ห้ามพนักงานสอบสวนทำการสอบสวน เว้นแต่จะมีคำร้องทุกข์ตามระเบียบตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๒๑ วรรคสอง ดังนั้น เมื่อมีความผิดอาญาแผ่นดินเกิด หรืออ้าง หรือเชื่อว่าได้เกิดขึ้นและก่อให้เกิดความเสียหายแก่ประชาชนหรือหน่วยงานของรัฐ ย่อมเป็นหน้าที่โดยตรงของเจ้าพนักงานตำรวจที่ต้องสืบสวนจับกุมผู้กระทำผิดให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเพื่อเอาผิดแก่ผู้กระทำผิดอาญาทั้งปวง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๘ ประกอบด้วยมาตรา ๑๒๑ วรรคหนึ่ง ไม่ว่าจะมีความเสียหายร้องทุกข์หรือมีผู้กล่าวโทษผู้กระทำผิดหรือไม่

27

(ต่อ)

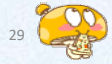
ดังนั้น แม้ตามเนื้อความในสำเนารายงานประจำวันรับแจ้งเป็นหลักฐาน จะเป็นการแจ้งความโดยที่ยังไม่ประสงค์จะให้ดำเนินคดีแก่จำเลยที่ ๑ และโจทก์ร่วมมอบอำนาจให้ ส. ดำเนินคดีแก่จำเลยที่ ๑ เท่านั้น พนักงานสอบสวนก็มีอำนาจสอบสวนคดีนี้และดำเนินคดีแก่จำเลยทั้งสองได้โดยไม่จำเป็นต้องมีคำร้องทุกข์จากผู้เสียหาย และมีอำนาจสอบปากคำผู้ที่รู้เห็นเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดได้ การสอบสวนชอบด้วยกฎหมายแล้ว พนักงานอัยการย่อมมีอำนาจฟ้องตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๒๐

28

พนักงานสอบสวนผู้มีอำนาจกรณีความผิด เกี่ยวพันกันหลายท้องที่ (มาตรา ๑๙)

ความผิดที่เกี่ยวพันกันหลายท้องที่ได้แก่กรณีดังต่อไปนี้

- (๑) เป็นการไม่แน่ว่าการกระทำผิดอาญาได้กระทำในท้องที่ใดในระหว่างหลายท้องที่
- (๒) เมื่อความผิดส่วนหนึ่งกระทำในท้องที่หนึ่ง แต่อีกส่วนหนึ่งในอีกท้องที่หนึ่ง

29

(ต่อ)

- (๓) เมื่อความผิดนั้นเป็นความผิดต่อเนื่องและกระทำต่อเนื่องกันในท้องที่ต่างๆ เกินกว่าท้องที่หนึ่งขึ้นไป
- (๔) เมื่อเป็นความผิดหลายกรรมกระทำลงในท้องที่ต่างๆ กัน
- (๕) เมื่อความผิดเกิดขึ้นขณะผู้ต้องหา กำลังเดินทาง
- (๖) เมื่อความผิดเกิดขึ้นขณะผู้เสียหาย กำลังเดินทาง

30

(ต่อ)

ในกรณีดังกล่าว พนักงานสอบสวนท้องที่หนึ่งท้องที่ใดที่เกี่ยวข้องมีอำนาจสอบสวนได้ (มาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง)

ในกรณีข้างต้นพนักงานสอบสวนต่อไปนี้เป็นผู้รับผิดชอบในการสอบสวน

(ก) ถ้าจับผู้ต้องหาได้แล้ว คือพนักงานสอบสวนซึ่งท้องที่ที่จับได้ อยู่ในเขตอำนาจ

(ข) ถ้าจับผู้ต้องหาไม่ได้ คือพนักงานสอบสวนซึ่งท้องที่ที่พบการกระทำผิดก่อนอยู่ในเขตอำนาจ (มาตรา ๑๙ วรรคสอง)

31

กรณีไม่แน่ว่าการกระทำผิดอาญากระทำ ในท้องที่ใด (มาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง (๑))

กรณีไม่แน่ว่าการกระทำผิดอาญาได้กระทำในท้องที่ใดระหว่างหลายท้องที่ด้วยกัน ป.วิ. อ. มาตรา ๑๙ (๑) เช่น แจ้งความต่อเจ้าพนักงานท้องที่หนึ่ง และไปเบิกความต่อศาลอีกท้องที่หนึ่งซึ่งยังไม่แน่ว่าจะเป็นความผิดฐานแจ้งความเท็จหรือเบิกความเท็จ **พนักงานสอบสวนท้องที่ใดท้องที่หนึ่งดังกล่าวมีอำนาจสอบสวนได้** ฎีกาที่ ๘๒๒-๘๒๓/๒

๔๙๐

32

(ต่อ)

ข้อสังเกต เรื่องนี้จำเลยแจ้งความที่อำเภอหนองแขง จังหวัดสระบุรี และเบิกความต่อศาลในท้องที่อำเภอเมืองสระบุรี การแจ้งความและเบิกความไม่ตรงกัน ตอนแรกจึงยังไม่แน่ว่าเป็นความผิดฐานแจ้งความเท็จหรือเบิกความเท็จ เจ้าพนักงานอำเภอหนองแขงจึงมีอำนาจสอบสวน แม้ต่อมามีพยานหลักฐานว่าจำเลยกระทำผิดฐานเบิกความเท็จซึ่งเกิดที่อำเภอเมืองสระบุรีก็ตาม ก็เป็นการสอบสวนโดยเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจ ทั้งนี้อาศัยมาตรา ๑๙ (๑) นอกจากนี้มีฎีกาที่ ๒๓/๒๕๑๓, ๑๖๕๕/๒๕๓๐, ๑๔/๒๕๒๔

(ต่อ)

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๖๙๑/๒๕๖๑ พฤติการณ์แห่งคดีที่จำเลยแจ้งข้อความอันเป็นเท็จเกี่ยวกับความผิดอาญาแก่พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรป่าพะยอม กับการเบิกความอันเป็นเท็จในการพิจารณาคดีต่อศาลจังหวัดพัทลุง ซึ่งอยู่ในท้องที่สถานีตำรวจภูธรเมืองพัทลุง ถือว่าเป็นการไม่แน่ว่าการกระทำของจำเลยในความผิดฐานแจ้งความเท็จและเบิกความเท็จได้กระทำในท้องที่ใดในระหว่างหลายท้องที่ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙ (๑) พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรป่าพะยอมจึงมีอำนาจสอบสวน พนักงานอัยการโจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง

ความผิดต่อเนื่องหลายท้องที่ (มาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง (๓))

ความผิดฐานรับของโจรเป็นความผิดต่อเนื่องกับความผิดฐานลักทรัพย์หรือ ฯลฯ (ความผิดตาม ป. อ. มาตรา ๓๕๗) ดังนั้น กรณีที่ความผิดฐานลักทรัพย์และรับของโจรเกิดต่างท้องที่กัน พนักงานสอบสวนในท้องที่ความผิดฐานลักทรัพย์เกิดขึ้นย่อมมีอำนาจสอบสวนในความผิดฐานรับของโจรได้ด้วย ฎีกาที่ ๑๖๔๙๗/๒๕๕๗, ๑๑๘๐/๒๕๓๗, ๓๙๐๓/๒๕๓๑

35

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๖๔๙๗/๒๕๕๗ ผู้เสียหายแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรบ้านนาไว้ก่อนแล้ว ต่อมาเมื่อพันตำรวจโท น. รู้ว่ารถยนต์ของผู้เสียหายถูกคนร้ายลักมาและจับกุมจำเลยทั้งสามได้ก็นำจำเลยทั้งสามส่งให้พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรบ้านนาดำเนินการต่อไปเพราะข้อหาลักทรัพย์มีผู้เสียหายร้องทุกข์ไว้แล้ว ดังนั้นแม้ความผิดฐานลักทรัพย์กับความผิดฐานรับของโจรเกิดขึ้นต่างท้องที่กันก็ตาม **แต่ก็เป็นความผิดต่อเนื่องกัน** พนักงานสอบสวนในท้องที่หนึ่งท้องที่ใดที่เกี่ยวข้องย่อมมีอำนาจสอบสวนได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙ (๓) พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรบ้านนา จึงมีอำนาจสอบสวนความผิดอาญาที่เกิดขึ้นกับทรัพย์ของผู้เสียหายได้ไม่ว่าจะเป็นความผิดฐานลักทรัพย์หรือรับของโจร การสอบสวนในความผิดฐานรับของโจรจึงชอบแล้ว

36

ความผิดฐานซ่อนเร้นเพื่อให้คนต่างด้าวพ้นจากการจับกุม เป็นความผิดต่อเนื่องกับความผิดฐานพาคนต่างด้าวเข้ามาในราชอาณาจักร พนักงานสอบสวนท้องที่ที่มีอำนาจสอบสวนความผิดฐานซ่อนเร้นเพื่อให้คนต่างด้าวพ้นจากการจับกุม ย่อมมีอำนาจสอบสวนในความผิดฐานพาคนต่างด้าวเข้ามาในราชอาณาจักรด้วย ฎีกาที่ ๓๒๔๐/๒๕๕๐

พรากรผู้เยาว์ในท้องที่หนึ่งแล้วพาไปข่มขืนกระทำชำเราอีกท้องที่หนึ่ง เป็นความผิดต่อเนื่องกันในท้องที่ต่างๆ เกินกว่าท้องที่หนึ่งขึ้นไป และเป็นความผิดหลายกรรมกระทำลงในท้องที่ต่างๆกันตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙ (๓) และ (๔) (ฎีกาที่ ๑๔๙๔๔/๒๕๕๑)

37

ความผิดฐานออกเช็คไม่มีเงินตาม พ.ร.บ. ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็คฯ ถือว่าท้องที่ที่จำเลยออกเช็คเป็นความผิดต่อเนื่องกับท้องที่ที่ธนาคารตามเช็คปฏิเสธการจ่ายเงิน ดังนั้น พนักงานสอบสวนท้องที่ใดท้องที่หนึ่งดังกล่าวมีอำนาจสอบสวนตามมาตรา ๑๙ (๓) ฎีกาที่ ๑๗๐๒-๑๗๐๓/๒๕๒๓ (ประชุมใหญ่), ๕๑๐๓/๒๕๒๘, ๒๐๗๐/ ๒๕๔๓

38

เจ้าพนักงานตำรวจวางแผนล่อซื้อเมทแอมเฟตามีน และจับกุมผู้กระทำความผิดคนหนึ่งได้ในท้องที่หนึ่ง และติดตามไปจับกุมผู้ร่วมกระทำความผิดคนอื่นได้ในอีกท้องที่หนึ่งพร้อมเมทแอมเฟตามีนของกลางอีกจำนวนหนึ่ง ถือว่าความผิดฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและฐานร่วมกันจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนเป็นความผิดต่อเนื่องกันหลายท้องที่ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙ (๓) ฎีกาที่ ๔๓๓๗/๒๕๕๔, ๑๒๕๙/๒๕๔๒

แต่ถ้าการมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครอง และจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนได้กระทำในท้องที่เดียว ไม่เป็นความผิดต่อเนื่องและกระทำต่อเนื่องหลายท้องที่ แม้มีการจับกุมผู้กระทำความผิดคนอื่นได้ในท้องที่อื่นก็ตาม ฎีกาที่ ๑๗๕๖/๒๕๕๐

39

ตัวอย่างความผิดหลายกรรมกระทำ ในท้องที่ต่าง ๆ กัน (มาตรา ๑๙ (๔))

คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๑๕๓๐/๒๕๕๓ จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ กระทำความผิดฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนจำนวน ๔,๙๓๕ เม็ด ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายโดยเหตุเกิดที่ตำบลมีชัย อำเภอเมืองหนองคาย จังหวัดหนองคาย และจำเลยที่ ๓ ยังกระทำความผิดโดยลำพังฐานมีเมทแอมเฟตามีนอีกจำนวน ๑ เม็ด ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต

40

(ต่อ)

โดยจำเลยที่ ๓ ถูกจับได้ที่แขวงบางชั้น เขตคลองสามวา กรุงเทพมหานคร จึงเป็นกรณีที่จำเลยที่ ๓ กระทำความผิดหลายกรรมในท้องที่ต่างๆกันพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองหนองคาย จึงมีอำนาจสอบสวนการกระทำความผิดดังกล่าวของจำเลยที่ ๓ ได้ตาม ป. วิ. อ. มาตรา ๑๙ (๔)

ข้อสังเกต เรื่องนี้ โจทก์ฟ้องว่าจำเลยที่ ๓ กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษเกี่ยวกับเมทแอมเฟตามีน จำนวน ๔, ๙๓๕ เม็ด กรรมหนึ่ง และจำนวน ๑ เม็ด อีกกรรมหนึ่ง ดังนั้นพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองหนองคายจึงมีอำนาจสอบสวนการกระทำของจำเลยที่ ๓ เกี่ยวกับเมทแอมเฟตามีนทั้งสองจำนวนดังกล่าว

สรุป ประเภทของความผิดที่ศาลฎีกาวินิจฉัยว่าเป็นความผิดต่อเนื่อง

๑. ลักทรัพย์กับรับของโจร
๒. ปล้นทรัพย์, ชิงทรัพย์กับรับของโจร
๓. ความผิดเกี่ยวกับการจุนมือถือ (ฎีกาที่ ๗๘๑/๒๕๔๓)
๔. ความผิดฐานพรากหรือเรียกค่าไถ่ พาตัวไปหลายท้องที่ (ฎีกาที่ ๒๘๘๐/๒๕๔๘, ๑๕๘๖/๒๕๒๖) (ข้อสอบเนติฯ สมัย ๖๐)
๕. ความผิดตาม พ.ร.บ. เชื้อฯ (ฎีกาที่ ๒๐๗๐/๒๕๔๓, ๑๖๖๓/๒๕๑๖, ๖๕๐/๒๕๒๘)

๖. ความผิดฐานพาหญิงไปเพื่อการอนาจารโดยใช้อุบายหลอกลวง (ฎีกาที่ ๑๙๗๔/๒๕๓๙)
๗. ความผิดตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดฯ ถ้าเป็นตัวการร่วมกันในการจำหน่ายยาเสพติดแต่กระทำอยู่ต่างท้องที่กัน ถือว่าเป็นความผิดต่อเนื่อง (ฎีกาที่ ๑๒๕๙/๒๕๔๒)
๘. ความผิดฐานพาคนต่างด้าวเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาตทุกท้องที่ที่ผ่านเป็นความผิดต่อเนื่อง กับความผิดฐานซ่อนเร้นคนต่างด้าวที่หนีเข้าเมืองโดยไม่ได้รับอนุญาตให้พ้นจากการจับกุม (ฎีกาที่ ๓๒๔๐/๒๕๕๐)
๙. มียาเสพติดในครอบครองเพื่อจำหน่าย โดยไปจำหน่ายหลายท้องที่ (ฎีกาที่ ๓๙๕๒/๒๕๕๑)

43

พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบกรณี ความผิดเกี่ยวพันกันหลายท้องที่

ในกรณีความผิดเกิดหลายท้องที่ตามมาตรา ๑๙ (๑) ถึง (๖) พนักงานสอบสวนท้องที่หนึ่งท้องที่ใดที่เกี่ยวข้องมีอำนาจสอบสวน (มาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง) พนักงานสอบสวนที่มีอำนาจสอบสวนจึงมีด้วยกันหลายท้องที่ เนื่องจากพนักงานสอบสวนหลายท้องที่ที่มีอำนาจสอบสวนนี้เอง จึงต้องมีพนักงานสอบสวนท้องที่ใดท้องที่หนึ่งเป็น **พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ** ในการสอบสวนเพียงท้องที่เดียวซึ่งมีหน้าที่ในการรวบรวมพยานหลักฐานทั้งหมดสรุปสำนวน

44

(ต่อ)

แล้วทำความเข้าใจว่าควรจัดการสอบสวน สิ่งฟ้องหรือสิ่งไม่ฟ้องไปยังพนักงานอัยการ และโดยเหตุที่เป็นความผิดที่เกิดขึ้นหลายท้องที่นั่นเอง กรณีจึงไม่อาจกำหนดพนักงานสอบสวนท้องที่ที่ความผิดเกิดเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบได้ดังเช่นกรณีความผิดเกิดในท้องที่เดียวตามมาตรา ๑๘ วรรคสาม พนักงานสอบสวนท้องที่ใดจะเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบเป็นไปตามมาตรา ๑๙ วรรคสอง โดยแยกออกเป็น ๒ กรณีด้วยกัน คือ

(ต่อ)

กรณีที่จับผู้ต้องหาได้แล้ว ผู้ต้องหาถูกจับในท้องที่ใด พนักงานสอบสวนในท้องที่นั้นก็เป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ (มาตรา ๑๙ วรรคสอง (ก))

กรณีที่จับผู้ต้องหาไม่ได้ พนักงานสอบสวนในท้องที่ที่พบการกระทำผิดก่อนอยู่ในเขตอำนาจเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ (มาตรา ๑๙ วรรคสอง (ข))

(ต่อ)

น่าสังเกตว่าทั้งสองกรณีดังกล่าว ต้องเป็นการจับตัวผู้ต้องหาหรือพบการกระทำผิดก่อนในท้องที่ใดท้องที่หนึ่งตามมาตรา ๑๙ (๑) ถึง (๒) แล้วแต่กรณีด้วย หากผู้ต้องหาถูกจับหรือพบการกระทำผิดก่อนในท้องที่อื่นนอกจากนี้ พนักงานสอบสวนในท้องที่ดังกล่าวก็ไม่อาจเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตามมาตรา ๑๙ วรรคสองได้ เช่นคนร้ายลักทรัพย์ที่อำเภอเมืองเชียงใหม่แล้วนำทรัพย์มาจำหน่ายที่อำเภอเมืองสุพรรณบุรี ความผิดฐานลักทรัพย์และความผิดฐานรับของโจรเป็นความผิดต่อเนื่องกัน ทั้งพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองเชียงใหม่และพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองสุพรรณบุรี ต่างมีอำนาจสอบสวน ส่วนพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบจะเป็นท้องที่ใด

47

(ต่อ)

ต้องพิจารณาระหว่างพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองเชียงใหม่และพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองสุพรรณบุรี ว่าท้องที่ใดจับตัวผู้ต้องหาได้หรือพบการกระทำผิดก่อนตามมาตรา ๑๙ วรรคสอง แต่ถ้าผู้ต้องหาถูกจับหรือได้มีการพบการกระทำผิดในท้องที่อำเภอเมืองตาก (ซึ่งไม่ใช่ท้องที่ใดท้องที่หนึ่งของความผิดต่อเนื่องดังกล่าว) ก่อน พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองตากก็ไม่อาจเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบได้

48

(ต่อ)

เมื่อมีการจับจำเลยได้แล้วพนักงานสอบสวนท้องที่ที่จับจำเลยได้เป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ฎีกาที่ ๓๕๘๕/๒๕๔๖ หากพนักงานสอบสวนท้องที่อื่นที่มีใช้ท้องที่ที่จับจำเลยได้ทำหน้าที่เป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ เป็นการไม่ชอบ **ถือไม่ได้ว่าได้มีการสอบสวนในความผิดนั้นโดยชอบตามมาตรา ๑๒๐** พนักงานอัยการไม่มีอำนาจฟ้อง ฎีกาที่ ๓๔๖๖/๒๕๔๗

49

(ต่อ)

การจับตัวผู้ต้องหาได้ ต้องเป็นการจับตัวในข้อหาเดียวกันกับข้อหาใดข้อหาหนึ่งในความผิดต่อเนืองนั้นด้วย ถ้าเป็นการจับตัวในข้อหาอื่นนอกจากนี้จะถือว่าพนักงานสอบสวนในท้องที่นั้นเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตามมาตรา ๑๙ วรรคสอง (ก) ไม่ได้ เช่นจำเลยกระทำความผิดฐานลักทรัพย์หรือรับของโจรต่อเนืองกันหลายท้องที่ แต่จำเลยถูกจับกุมในข้อหาช่องโจรท้องที่ต่อเนืองดังกล่าว ดังนี้ถือไม่ได้ว่าจำเลยถูกจับในความผิดฐานลักทรัพย์หรือรับของโจรด้วย พนักงานสอบสวนในท้องที่จับกุมจำเลยได้จึงไม่ใช่พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในความผิดทั้งสองฐานดังกล่าวตามมาตรา ๑๙ วรรคสอง (ก) ฎีกาที่ ๑๕๗๙/๒๕๔๖

50

(ต่อ)

อย่างไรก็ดีแม้เป็นการจับกุมในข้อหาเดียวกัน ก็ต้องเป็นการจับกุมจำเลย สำหรับการกระทำความผิดกรรมเดียวกันกับความผิดต่อเนื่องด้วย ถ้าเป็นการจับกุมจำเลยสำหรับการกระทำคนละกรรมกัน แม้เป็นการจับกุมจำเลยได้ก่อนห้องที่อื่นพนักงานสอบสวนในห้องที่นั้นก็ไม่ใช่พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในความผิดต่อเนื่อง ฎีกาที่ ๖๒๕/๒๕๕๒

กรณีที่จับตัวผู้ต้องหาได้ และพนักงานสอบสวนห้องที่จับได้อยู่ในเขตอำนาจเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตามมาตรา ๑๙ วรรคสอง (ก) นั้น น่าจะหมายถึงกรณีมาก่อนจับกุมผู้ต้องหาได้นั้นยังไม่มีพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ กล่าวคือยังไม่มีห้องที่ใดพบการกระทำผิด จึงยังไม่เริ่มทำการสอบสวนนั่นเอง

51

(ต่อ)

ดังนี้ถ้าก่อนจับผู้ต้องหาได้ปรากฏว่ามีพนักงานสอบสวนห้องที่ใดห้องหนึ่งที่เกี่ยวข้องพบการกระทำผิดก่อน ถือว่าพนักงานสอบสวนห้องที่นั้นเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตามมาตรา ๑๙ วรรคสอง (ข)

แม้ต่อมาจะจับผู้ต้องหาได้ในห้องที่อื่นก็ตาม พนักงานสอบสวนในห้องที่พบการกระทำผิดก่อนก็ยังคงเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง ส่วนพนักงานสอบสวนห้องที่จับกุมผู้ต้องหาได้ในภายหลังจึงไม่ใช่พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ กรณีไม่ต้องด้วยมาตรา ๑๙ วรรคสอง(ก) ฎีกาที่ ๔๕๑๒/๒๕๓๐, ๑๑๒๖/๒๕๔๔, ๑๒๐๔/๒๕๔๒, ๒๘๘๐/๒๕๔๘

52

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๒๗๐ - ๓๒๗๑/๒๕๖๔

คดีนี้พนักงานสอบสวนในท้องที่หนึ่งท้องที่ใดที่เกี่ยวข้องมีอำนาจสอบสวนได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙ วรรคสอง แต่ตามวรรคสาม (ข) ของมาตราดังกล่าวระบุไว้ชัดว่า พนักงานสอบสวนที่เป็นผู้รับผิดชอบในการสอบสวนคือ พนักงานสอบสวนซึ่งท้องที่ที่พบการกระทำผิดก่อนอยู่ในเขตอำนาจ ผู้เสียหายทั้งสิบสี่แจ้งความร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่จำเลยทั้งสี่ในความผิดฐานฉ้อโกงประชาชน ที่สถานีตำรวจภูธรปึกธงชัย จังหวัดนครราชสีมา โดยมีพันตำรวจตรี ป. เป็นพนักงานสอบสวน จึงเป็นท้องที่ที่พบการกระทำผิดก่อน

(ต่อ)

ฉะนั้น พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในคดีนี้ คือพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรปึกธงชัย จังหวัดนครราชสีมา มิใช่พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรบ้านเขว้า จังหวัดชัยภูมิ ซึ่งตามป.วิ.อ. มาตรา ๑๔๐ บัญญัติให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในสำนวนเป็นผู้สรุปสำนวนและทำความเห็น เมื่อร้อยตำรวจเอก ว. พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรบ้านเขว้า จังหวัดชัยภูมิ มิใช่พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบซึ่งมีอำนาจสรุปสำนวนและทำความเห็นว่าควรส่งฟ้องหรือส่งไม่ฟ้องส่งไปพร้อมกับสำนวนเพื่อให้พนักงานอัยการพิจารณา ตามที่บัญญัติไว้ในป.วิ.อ. มาตรา ๑๔๐ แม้จะดำเนินการสอบสวนต่อไปจนเสร็จ ก็ถือไม่ได้ว่าได้มีการสอบสวนในความผิดนั้นก่อนโดยชอบ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๒๐ โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้อง

ก่อนจับผู้ต้องหาได้ ผู้เสียหายไปแจ้งความในท้องที่ใดท้องที่หนึ่ง
ที่เกี่ยวข้อง ถือว่าพนักงานสอบสวนท้องที่นั้นพบการกระทำความผิด
ก่อน ฎีกาที่ ๑๔๙๔๔/๒๕๕๑, ๙๓๒๑/๒๕๕๙

การที่พนักงานสอบสวนไม่รับแจ้งความ ไม่ถือว่าเป็นพนักงาน
สอบสวนในท้องที่ที่พบการกระทำความผิดก่อน ฎีกาที่ ๒๘๘๐/๒๕๔๘

(ต่อ)

ตามมาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง เป็นการแยกว่า แม้พนักงาน
สอบสวนในท้องที่ที่เกี่ยวข้องมีอำนาจสอบสวน แต่พนักงานสอบสวน
ผู้รับผิดชอบในการสอบสวน (การรวบรวมพยานหลักฐานทั้งหมดทุก
ท้องที่และสรุปสำนวน) ต้องเป็นอำนาจของพนักงานสอบสวนท้องที่ที่
จับผู้ต้องหาได้ ถ้าจับตัวยังไม่ได้เป็นอำนาจของพนักงานสอบสวน
ท้องที่ที่พบการกระทำความผิดก่อนเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ

(ต่อ)

หากพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบไม่เป็นไปตามมาตรา ๑๙ วรรคสอง บัญญัติไว้ ทำให้เกิดผลเสียแก่คดีได้ โดยถือไม่ได้ว่ามีการสอบสวนคดีนั้น โดยชอบตาม ป. วิ. อ. มาตรา ๑๒๐ มีผลทำให้พนักงานอัยการไม่มีอำนาจฟ้อง ศาลต้องพิพากษายกฟ้อง ฎีกาที่ ๑๙๗๔/๒๕๓๙

อย่างไรก็ดี แม้จะมีพนักงานสอบสวนท้องที่ใดท้องที่หนึ่งเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบแล้วก็ไม่ทำให้พนักงานสอบสวนท้องที่ที่เกี่ยวข้องอื่นหมดอำนาจสอบสวน ฎีกาที่ ๓๙๕๒/๒๕๕๑

คำพิพากษาฎีกาที่น่าสนใจ

มาตรา ๑๙

ฎีกาที่ ๔๙๘/๒๕๖๐ ก่อนจับกุมจำเลยเจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองร้อยเอ็ด พบการกระทำความผิดของ ม. และ บ. ก่อน จึงมีการขยายผลสืบสวนและมีการวางแผนให้ ม. และ บ. โทรศัพท์ไปสั่งซื้อเมทแอมเฟตามีนจากผู้ค้ายาเสพติดชาวลาว โดยมีการตกลงซื้อขายและนัดส่งมอบเมทแอมเฟตามีนกันที่สถานีขนส่งอำเภอเมืองร้อยเอ็ด แต่เมื่อเจ้าพนักงานตำรวจชุดจับกุมนำกำลังไปดักรอแล้วมีการนัดหมายเปลี่ยนสถานที่ส่งมอบเป็นสถานีขนส่งอำเภอโพนทอง เจ้าพนักงานตำรวจจึงติดตามไป จนกระทั่งสามารถติดตามจับกุมจำเลยพร้อมเมทแอมเฟตามีนของกลางได้ที่สถานีขนส่งอำเภอโพนทอง

58

(ต่อ)

กรณีเป็นความผิดต่อเนื่องและการกระทำต่อเนื่องเกี่ยวพันกันทั้งในท้องที่
สถานีตำรวจภูธรเมืองร้อยเอ็ด ซึ่งเป็นท้องที่ที่ บ. โทรศัพท์ติดต่อล่อซื้อเมท
แอมเฟตามีน และสถานีตำรวจภูธรโพนทอง ซึ่งเป็นท้องที่ที่จับกุมจำเลยได้
เช่นนี้ พนักงานสอบสวนในท้องที่ใดท้องที่หนึ่งที่เกี่ยวข้องจึงมีอำนาจ
สอบสวนได้ พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองร้อยเอ็ดจึงมีอำนาจ
สอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙ (๓)
การสอบสวนย่อมเป็นไปโดยชอบ โจทก์มีอำนาจฟ้องตามประมวล
กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒๐

59

ฎีกาที่ ๑๖๙๑/๒๕๖๑

จำเลยแจ้งข้อความอันเป็นเท็จเกี่ยวกับความผิดอาญาแก่พนักงาน
สอบสวนสถานีตำรวจภูธรป่าพะยอมในตอนแรก กับการเบิกความอันเป็น
เท็จในการพิจารณาคดีอาญาต่อศาลจังหวัดพัทลุง ซึ่งอยู่ในท้องที่สถานี
ตำรวจภูธรเมืองพัทลุงไม่ตรงกัน ถือว่าเป็นกรณียังไม่แน่ว่าการกระทำของ
จำเลยในความผิดฐานแจ้งความเท็จและเบิกความเท็จได้กระทำลงในท้องที่
ใด พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรป่าพะยอมจึงมีอำนาจสอบสวน
พนักงานอัยการโจทก์มีอำนาจฟ้อง

60

ฎีกาที่ ๑๕๐๔/๒๕๖๒

ก่อนจับกุมเจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองเชียงราย ซึ่งเป็น
ท้องที่พบการกระทำความผิดเกิดขึ้นก่อน จึงมีการขยายผลสืบสวนและมีการ
วางแผนให้พันตำรวจตรี อ. อำพรางค์เป็นเด็กท้ายรถบรรทุกสิบล้อที่ขน
กระสอบข้าวและกระสอบปุ๋ยบรรจุเมทแอมเฟตามีนของกลางจากจังหวัด
เชียงรายไปส่งให้จำเลยที่ ๒ ในสถานีบริการน้ำมันเอสโซ่ที่อำเภอวังน้อย จังหวัด
พระนครศรีอยุธยา ตามที่ได้นัดหมายกันไว้กับผู้ที่เกี่ยวข้องที่โทรศัพท์ติดต่อกับสายลับว่าจะ
มารับเมทแอมเฟตามีน เจ้าพนักงานตำรวจจึงติดตามไปจนกระทั่งสามารถ
จับกุมจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ได้ พร้อมเมทแอมเฟตามีนของกลาง

61

(ต่อ)

กรณีจึงเป็นความผิดต่อเนื่องและกระทำต่อเนื่องเกี่ยวพันกันทั้งในท้องที่
สถานีตำรวจภูธรเมืองเชียงรายซึ่งเป็นท้องที่ที่พบเมทแอมเฟตามีนของ
กลางและสถานีตำรวจภูธรวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ซึ่งเป็นท้องที่
ที่จับกุมจำเลยที่ ๑ ถึงที่ ๓ ได้ พนักงานสอบสวนในท้องที่ใดท้องที่หนึ่ง
ที่เกี่ยวข้องมีอำนาจสอบสวนได้ พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมือง
เชียงราย จึงมีอำนาจสอบสวนตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๙ (๓) ประกอบ พ.ร.
บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ.๒๕๕๐ มาตรา ๓ การสอบสวนย่อม
เป็นไปโดยชอบ โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๒๐ ประกอบ
พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ.๒๕๕๐ มาตรา ๓

62

(ต่อ)

ความผิดหลายฐานได้กระทำลงโดยผู้กระทำความผิดหลายคนเกี่ยวพันกัน ความผิดฐานสมคบโดยตกลงกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิด เกี่ยวกับเมทแอมเฟตามีนกับความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายตามฟ้องมีอัตราโทษอย่างสูงเสมอกัน ศาลชั้นต้น ซึ่งเป็นศาลที่รับฟ้องความผิดเกี่ยวพันกันนั้นไว้ก่อน ย่อมมีอำนาจพิจารณา คดีได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๔ วรรคหนึ่ง (๑) และวรรคสาม ประกอบ พ.ร.บ. วิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติด พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓

63

ฎีกาที่ ๕๕๙๓/๒๕๖๒ การป้อนคำสั่งให้โอนเงินจากบัญชีของ ป. ผู้ซื้อ ในจังหวัดปทุมธานีไปเข้าบัญชีของจำเลยที่กรุงเทพมหานคร เกิดขึ้นที่อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี เงินอันเป็นต้นเหตุของการกระทำความผิดฐาน ยักยอกจึงหลุดพ้นจากความครอบครองของ ป. และเข้าไปอยู่ในความ ครอบครองของจำเลยตั้งแต่ ป. สั่งโอนเงินผ่านทางธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์ขณะ อยู่ที่อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี จำเลยสามารถเบิกถอนเงินจำนวน ดังกล่าวจากสถานที่ใด เวลาใดนับจากที่ได้รับโอนเงินได้ทันที อำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี ถือเป็นส่วนหนึ่งของการกระทำความผิดฐานยักยอกของ จำเลยนอกเหนือจากจังหวัดปทุมธานี และกรุงเทพมหานครด้วย

64

(ต่อ)

ถือเป็นการตีความผิดส่วนหนึ่งกระทำในท้องที่หนึ่งแต่อีกส่วนหนึ่งกระทำในอีกท้องที่หนึ่งตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙ (๒) เมื่อสถานีตำรวจภูธรท่าม่วงเป็นสถานที่ที่โจทก์ร่วมแจ้งความให้ดำเนินคดีแก่จำเลย พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรท่าม่วงมีอำนาจสอบสวนและเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ตามมาตรา ๑๙ วรรคสอง (ข) โจทก์มีอำนาจฟ้อง

65

ฎีกาที่ ๒๔๐/๒๕๖๓ โจทก์ฟ้องว่าจำเลยร่วมกับ ป. มีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและโจทก์นำสืบว่า เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองชลบุรีจับกุม ป. พร้อมเมทแอมเฟตามีนกับทรัพย์สินอื่นอีกหลายรายการเป็นของกลางได้ที่ตำบลบ้านสวน อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี โดย ป. ไปรับเมทแอมเฟตามีนของกลางจากอำเภอเมืองสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ เพื่อนำไปจำหน่ายที่จังหวัดตราด การกระทำของจำเลยตามฟ้องเป็นความผิดต่อเนื่องและเป็นการกระทำต่อเนื่องกันในท้องที่ต่าง ๆ เกินกว่าท้องที่หนึ่งขึ้นไป ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๙ (๓) ประกอบ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติด พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓ ซึ่งอยู่ในเขตอำนาจพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองชลบุรี โจทก์มีอำนาจฟ้อง

66

พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบกรณีความผิด เกิดนอกราชอาณาจักร (มาตรา ๒๐)

ถ้าความผิดซึ่งมีโทษตามกฎหมายไทยได้กระทำลงนอกราชอาณาจักรไทย อัยการสูงสุดหรือผู้รักษาการแทน เป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ หรือจะมอบหมายหน้าที่นั้นให้พนักงานอัยการหรือพนักงานสอบสวนคนใดเป็นผู้รับผิดชอบทำการสอบสวนแทนก็ได้ (มาตรา ๒๐ วรรคหนึ่ง)

(ต่อ)

ในกรณีที่อัยการสูงสุดหรือผู้รักษาการแทน มอบหมายให้พนักงานสอบสวนคนใดเป็นผู้รับผิดชอบทำการสอบสวน อัยการสูงสุดหรือผู้รักษาการแทนจะมอบหมายให้พนักงานอัยการคนใดทำการสอบสวนร่วมกับพนักงานสอบสวนก็ได้ (มาตรา ๒๐ วรรคสอง)

ให้พนักงานอัยการที่ได้รับมอบหมายเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ หรือให้ทำการสอบสวนร่วมกับพนักงานสอบสวนมีอำนาจและหน้าที่ในการสอบสวนเช่นเดียวกับพนักงานสอบสวน บรรดาอำนาจและหน้าที่ประการอื่นที่กฎหมายบัญญัติไว้ให้เป็นอำนาจและหน้าที่ของพนักงานอัยการ (มาตรา ๒๐ วรรคสาม)

(ต่อ)

ในกรณีที่พนักงานอัยการคนใดทำการสอบสวนร่วมกับพนักงานสอบสวน ให้พนักงานสอบสวนปฏิบัติตามคำสั่งและคำแนะนำของพนักงานอัยการในเรื่องที่เกี่ยวกับการรวบรวมพยานหลักฐาน (มาตรา ๒๐ วรรคสี่)

ในกรณีจำเป็น พนักงานสอบสวนต่อไปนี้มีอำนาจสอบสวนในระหว่างรอคำสั่งจากอัยการสูงสุดหรือผู้รักษาการแทน

(๑) พนักงานสอบสวนซึ่งผู้ต้องหาถูกจับอยู่ในเขตอำนาจ

(๒) พนักงานสอบสวนซึ่งรัฐบาลประเทศอื่น หรือบุคคลที่ได้รับความเสียหายได้ร้องฟ้องให้ทำโทษผู้ต้องหา (มาตรา ๒๐ วรรคห้า)

69

(ต่อ)

เมื่อพนักงานอัยการหรือพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบในการสอบสวนแล้วแต่กรณีเห็นว่าการสอบสวนเสร็จแล้ว ให้ทำความเห็นตามมาตรา ๑๔๐ มาตรา ๑๔๑ หรือมาตรา ๑๔๒ ส่งพร้อมสำนวนไปยังอัยการสูงสุดหรือผู้รักษาการแทน (มาตรา ๒๐ วรรคท้าย)

70

(ต่อ)

จำเลยรับฝากทรัพย์สินของผู้เสียหายขณะอยู่นอกราชอาณาจักร แต่เมื่อถึงประเทศไทยได้ปฏิเสธว่าไม่ได้รับฝากไว้ ถือว่าเหตุความผิดฐาน ยักยอกเกิดในราชอาณาจักรไม่เข้ากรณีตามมาตรา ๒๐ (ฎีกาที่ ๑๕๗๓/ ๒๕๓๕)

71

(ต่อ)

กรณีอัยการสูงสุดหรือผู้รักษาการแทนเป็นพนักงานสอบสวน ผู้รับผิดชอบตาม ป. วิ. อ. มาตรา ๒๐ เดิม ต้องเป็นความผิดซึ่งกระทำลง นอกราชอาณาจักรทั้งหมด ถ้าความผิดนั้นกระทำนอกราชอาณาจักร แต่ ส่วนหนึ่งกระทำในราชอาณาจักร กรณีไม่ต้องด้วยมาตรา ๒๐ ฎีกาที่ ๒๖ ๗๙/๒๕๕๙, ๓๑๑๘/๒๕๕๙

72

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๖๗๙/๒๕๕๙ โจทก์ร่วมดำเนินการติดต่อซื้อขายข้าวสารจากจำเลยที่ ๑ ในประเทศไทยและมีการติดต่อผ่านทางโทรศัพท์และจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ในขณะที่โจทก์ร่วมอยู่ต่างประเทศซึ่งจำเลยที่ ๑ อยู่ในประเทศไทย การที่จำเลยที่ ๑ พุดหลอกหลวงโจทก์ร่วมให้หลงเชื่อและมีการโอนเงินเข้าบัญชีธนาคารของจำเลยที่ ๑ ที่ประเทศไทยแม้จะมีการส่งมอบเงินจำนวนหนึ่งในต่างประเทศก็ตาม แต่มีการกระทำความผิดหนึ่งอยู่ในประเทศไทย จึงไม่ใช่เป็นการกระทำความผิดนอกราชอาณาจักรซึ่งพนักงานอัยการต้องเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๐

(ต่อ)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๑๑๘/๒๕๕๙ โจทก์ฟ้องกล่าวหาว่าจำเลยร่วมกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายกรรมต่างกัน โดยเหตุเกิดที่ตำบลนากลางอำเภอตากกลางจังหวัดหนองบัวลำภูและแขวงบางนาเขตบางนากรุงเทพมหานครและประเทศสิงคโปร์ เกี่ยวพันกันจึงเป็นกรณีการกระทำของจำเลยเป็นความผิดซึ่งหลายกรรมกระทำลงในที่ต่าง ๆ กันตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๙ (๔)

(ต่อ)

พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบจึงเป็นพนักงานสอบสวนซึ่งท้องที่ที่จับ
จำเลยได้อยู่ในเขตอำนาจ ไม่ใช่กรณีความผิดซึ่งมีโทษตามกฎหมายไทยได้
กระทำลงนอกราชอาณาจักรอย่างเดียวกับ ป. วิ. อ. มาตรา ๒๐ ซึ่ง
อัยการสูงสุดหรือผู้รักษาการแทนเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบคดีนี้
ตามฟ้องจับจำเลยได้เมื่อวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๕๓ และนำส่งพนักงาน
สอบสวนแล้ว การสอบสวนจึงเป็นไปโดยชอบ โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องคดีนี้ได้

75

(ต่อ)

ต่อมา มีคำพิพากษาฎีกา ที่ ๖๕๕๒/๒๕๕๙ เปลี่ยนแนวใหม่
เป็นว่า กรณีความผิดที่เกิดในราชอาณาจักรเกี่ยวพันกับความผิดที่กระทำ
นอกราชอาณาจักร ถือว่าเป็นความผิดที่เกิดขึ้นนอกราชอาณาจักรตาม
มาตรา ๒๐ อัยการสูงสุดหรือผู้รักษาราชการแทนเป็นพนักงานสอบสวน
ผู้รับผิดชอบ

คำพิพากษาฎีกาที่ ๖๕๕๒/๒๕๕๙ คดีนี้โจทก์ฟ้องและนำสืบว่า จำเลยพา ร. ผู้เสียหายจากประเทศไทยส่งออกไปนอกราชอาณาจักรยัง ประเทศญี่ปุ่น แล้วหวังเหนี่ยวรั้งไว้และจัดให้อยู่อาศัยในประเทศญี่ปุ่น เพื่อให้ผู้เสียหายทำการค้าประเวณีที่สถานที่การค้าประเวณีที่ประเทศญี่ปุ่น โดยการฉ้อฉลและใช้อุบายหลอกลวงผู้เสียหาย เพื่อบังคับข่มขู่ให้ผู้เสียหาย กระทำการค้าประเวณี หรือเพื่อสนองความใคร่หรือสำเร็จความใคร่ในทาง กามารมณ์ของผู้อื่น อันเป็นการลำสอนเพื่อสินจ้างหรือประโยชน์อื่นใดอัน เป็นการมิชอบเพื่อจำเลยจะได้แสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีของ ผู้เสียหายโดยผู้เสียหายไม่ยินยอมและไม่สามารถขัดขืนได้

(ต่อ)

เหตุเกิดที่ประเทศไทยและประเทศญี่ปุ่นหลายท้องที่เกี่ยวพันกัน อันเป็นการ กระทำความผิดตาม พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๖, ๕๒ พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๙ ป.อ. มาตรา ๒๘๓ การกระทำของจำเลยดังกล่าวจึงเป็นการกระทำ ความผิดที่มีโทษตามกฎหมายไทยและได้กระทำลงนอกราชอาณาจักรไทยด้วย ซึ่ง ป.วิ.อ. มาตรา ๒๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติให้อัยการสูงสุดหรือผู้รักษาการแทน เป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ หรือจะมอบหมายหน้าที่นั้นให้พนักงาน อัยการหรือพนักงานสอบสวนคนใดเป็นผู้รับผิดชอบทำการสอบสวนแทนก็ได้

(ต่อ)

เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า อัยการสูงสุดมอบหมายให้พนักงานสอบสวน กองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค ทำการสอบสวน โดยให้พนักงานอัยการสำนักงานคดีอาญาร่วมทำการสอบสวนและให้ผู้บังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคหรือผู้รักษาการแทนเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ดังนี้ พนักงานสอบสวน กองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคจึงมีอำนาจฟ้อง (ข้อสอบเนติฯ สมัย ๗๐)

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๖๘๙/๒๕๖๕

คำฟ้องโจทก์บรรยายรายละเอียดการกระทำความผิดของจำเลยโดยระบุสถานที่เกิดเหตุในประเทศไทย คือตำบลไผ่ไม่ปรากฏชัดอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา และตำบลมีชัย อำเภอเมืองหนองคายจังหวัดหนองคาย และแขวงไต เขตไตไม่ปรากฏชัด กรุงเทพมหานคร มิได้ระบุว่ามิมีสถานที่เกิดเหตุ นอกราชอาณาจักร แม้ตามฟ้องอาจมีการระบุถึงการกระทำที่มีการ หลอกหลวงผู้เสียหายที่ ๒ ซึ่งเป็นคนต่างด้าวสัญชาติลาว และผลการ หลอกหลวงผู้เสียหายที่ ๒ ได้นำพาผู้เสียหายที่ ๑ ซึ่งเป็นคนต่างด้าวสัญชาติ ลาว เข้ามาในราชอาณาจักรไทยให้จำเลยรับผู้เสียหายที่ ๑ ไว้ที่ตำบลมีชัย อำเภอเมืองหนองคายจังหวัดหนองคาย

(ต่อ)

แต่ก็ไม่ปรากฏรายละเอียดในฟ้องถึงการกระทำของจำเลยนอก
ราชอาณาจักร แม้หากมีการหลอกลวงของจำเลยต่อผู้เสียหายที่ ๒
นอกราชอาณาจักรก็เป็นเพียงการเตรียม พยายามหรือการกระทำ
ส่วนหนึ่งได้เกิดขึ้นนอกราชอาณาจักร ซึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา ๕ ให้ถือว่าความผิดนั้นได้กระทำในราชอาณาจักร กรณีไม่ต้อง
ด้วยบทบัญญัติประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๐
วรรคหนึ่ง ที่บังคับใช้กรณีเฉพาะความผิดที่ได้กระทำการนอก
ราชอาณาจักรไทยเท่านั้น โจทก์มีอำนาจฟ้อง

ผู้มีอำนาจชี้ขาดการเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ

(มาตรา ๒๑, ๒๑/๑)

กรณีจังหวัดเดียวกัน (มาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง) กรณีที่ไม่แน่ว่า
พนักงานสอบสวนคนใดในจังหวัดเดียวกันควรเป็นพนักงานสอบสวน
ผู้รับผิดชอบ

๑. กรณีจังหวัดอื่น ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้ชี้ขาด
๒. กรณีกรุงเทพมหานคร ให้ผู้บังคับบัญชาของพนักงานสอบสวนซึ่งมี
ตำแหน่งตั้งแต่รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติขึ้นไปเป็นผู้ชี้ขาด

82

(ต่อ)

กรณีระหว่างหลายจังหวัด (มาตรา ๒๑ วรรคสอง) กรณีที่ไม่แน่ว่าพนักงานสอบสวนคนใดในระหว่างหลายจังหวัดควรเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ ให้อัยการสูงสุดหรือผู้ทำการแทนเป็นผู้ชี้ขาด

การรอดำชี้ขาดนั้น ไม่เป็นเหตุให้งดการสอบสวน

ในเรื่องผู้มีอำนาจชี้ขาดการเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบนี้ ได้มีประกาศคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) ฉบับที่ ๑๑๕/๒๕๕๗ ให้เพิ่ม พ.วิ.อ. มาตรา ๒๑/๑ ความว่า “มาตรา ๒๑/๑ สำหรับการสอบสวนซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของเจ้าพนักงานตำรวจในกรณีที่ไม่แน่ว่าพนักงานสอบสวนคนใดในจังหวัดเดียวกัน หรือในกองบัญชาการเดียวกัน ควรเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบให้ผู้บัญชาการ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของพนักงานสอบสวนนั้นเป็นผู้ชี้ขาด การรอดำชี้ขาดไม่เป็นเหตุให้งดการสอบสวน”

84

(ต่อ)

จากบทบัญญัติมาตรา ๒๑/๑ นี้ เป็นการกำหนดผู้มีอำนาจชี้ขาดเรื่อง การเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบแยกย่อยจำเพาะเจาะจงลงไปอีก กล่าวคือมาตรา ๒๑/๑ ใช้บังคับในกรณีที่การสอบสวนอยู่ในความ รับผิดชอบของเจ้าพนักงานตำรวจเท่านั้น และต้องเป็นกรณีไม่แน่ว่า พนักงานสอบสวนคนใดในจังหวัดเดียวกันหรือกองบัญชาการเดียวกันด้วย หากเป็นกรณีอื่นนอกจากนี้ ก็คงต้องบังคับตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๑ ดั้งเดิม

85

สรุป

เมื่อมีความผิดทางอาญาเกิดขึ้น พนักงานสอบสวนที่มีอำนาจสอบสวน ได้แก่ พนักงานสอบสวนในท้องที่ซึ่งความผิดได้เกิด หรืออ้าง หรือเชื่อว่าเกิด ภายในเขตอำนาจของตน หรือผู้ต้องหาที่มีที่อยู่หรือถูกจับ (มาตรา ๑๘) และถ้า เป็นกรณีตามมาตรา ๑๙ พนักงานสอบสวนในท้องที่ที่เกี่ยวข้องมีอำนาจ สอบสวนได้ด้วย (มาตรา ๑๙ วรรคสอง) แสดงว่าในความผิดอาญาคดีหนึ่งๆ ที่ เกิดขึ้น การสอบสวนอาจกระทำโดยพนักงานสอบสวนหลายท้องที่

86

(ต่อ)

โดยมีพนักงานสอบสวนท้องที่หนึ่งเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ โดยเป็นผู้รวบรวมพยานหลักฐานทั้งหมด สรุปสำนวนแล้วเสนอความเห็นต่อพนักงานอัยการว่าเห็นควรสั่งฟ้องหรือไม่ พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบได้แก่พนักงานสอบสวนในท้องที่ที่ความผิดอาญาได้เกิด เว้นแต่มีเหตุจำเป็นหรือเพื่อความสะดวกจึงให้พนักงานสอบสวนท้องที่ที่ผู้ต้องหาหนีที่อยู่หรือถูกจับเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ (มาตรา ๑๘ วรรคสาม) หรือถ้าเป็นกรณีตามมาตรา ๑๙ ซึ่งผู้ต้องหาถูกจับแล้ว ถ้ายังไม่มีกรเริ่มสอบสวนโดยพนักงานสอบสวนที่พบการกระทำผิดก่อน พนักงานสอบสวนท้องที่ที่ผู้ต้องหาถูกจับเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ (มาตรา ๑๙ วรรคสอง (ก)) ถ้าจับผู้ต้องหาไม่ได้

87

(ต่อ)

พนักงานสอบสวนที่พบการกระทำผิดก่อนอยู่ในเขตอำนาจเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ (มาตรา ๑๙ วรรคสอง (ข)) จะเห็นได้ว่าพนักงานสอบสวนที่มีอำนาจสอบสวนอาจมีได้หลายท้องที่ แต่พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบมีได้เพียงท้องที่เดียวเท่านั้น ถ้าการสอบสวนกระทำโดยพนักงานสอบสวนที่ไม่เป็นไปตามมาตรา ๑๘, ๑๙ หรือ ๒๐ หรือพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบไม่เป็นไปตามมาตรา ๑๘ วรรคสาม หรือ ๑๙ วรรคสองหรือมาตรา ๒๐ วรรคหนึ่ง ถือเป็นการสอบสวนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายเท่ากับไม่มีการสอบสวน มีผลทำให้พนักงานอัยการไม่มีอำนาจฟ้อง ทั้งนี้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๒๐

88

**การสอบสวน
(มาตรา ๑๒๐-๑๔๗)**

89

**พนักงานอัยการฟ้องคดีได้ต้องมีการสอบสวนก่อน
(มาตรา ๑๒๐)**

ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๒๐ ห้ามไม่ให้พนักงานอัยการฟ้องคดีใด
ต่อศาลโดยมิได้มีการสอบสวนในความผิดนั้นก่อน

90

(ต่อ)

ข้อสังเกต หลักเกณฑ์ที่ต้องมีการสอบสวนก่อนพนักงานอัยการจึงจะมีอำนาจฟ้องตามมาตรา ๑๒๐ นี้ มีข้อยกเว้นกรณีคดีที่อยู่ในอำนาจศาลแขวงที่จะพิจารณาพิพากษา ถ้าผู้ต้องหาให้การรับสารภาพตลอดข้อหา พนักงานอัยการมีอำนาจฟ้องด้วยวาจาโดยไม่ต้องมีการสอบสวนตาม พ.ร.บ. จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงฯ มาตรา ๒๐

การสอบสวนต้องกระทำโดยพนักงานสอบสวนผู้มีอำนาจตามมาตรา ๑๘ ดังนี้ การสอบสวนโดยคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงไม่ใช่สอบในฐานะพนักงานสอบสวนถือว่าไม่มีการสอบสวน พนักงานอัยการโจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง ฎีกาที่ ๓๑๓๐/๒๕๕๖

91

(ต่อ)

การสอบสวนที่กระทำโดยพนักงานสอบสวนที่ไม่มีอำนาจสอบสวน (พนักงานสอบสวนท้องที่อื่นที่ไม่ใช่ท้องที่ความผิดเกิด เชื่อหรืออ้างว่าเกิด) แต่เมื่อได้ส่งสำนวนการสอบสวนไปให้พนักงานสอบสวนในท้องที่ความผิดเกิดทำการสอบสวนพยานอีกครั้งหนึ่งโดยมีรายละเอียดเพิ่มเติม ดังนี้ ถือว่าการสอบสวนดังกล่าวกระทำโดยพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบโดยถือว่าคดีดังกล่าวมีการสอบสวนโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว ฎีกาที่ ๑๒๙๓๔/๒๕๕๓

ในกรณีขอแก้ไขฟ้องโดยเพิ่มเติมฐานความผิด ก็ต้องมีการสอบสวนในฐานความผิดข้อหาที่ขอเพิ่มเติมนั้นด้วยเช่นกัน ฎีกาที่ ๗๕๐/๒๕๔๔, ๘๐๑/๒๕๑๑

92

คำพิพากษาฎีกาที่น่าสนใจ

มาตรา ๑๒๐

ฎีกาที่ ๖๖๓๒/๒๕๖๑ หนังสือมอบอำนาจมีข้อความว่า โจทก์ร่วมขอมอบอำนาจให้ ส.ผู้รับมอบอำนาจให้ทำการดังนี้ ข้อ ๑ “แจ้งความร้องทุกข์ดำเนินคดีต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรเมืองฉะเชิงเทราหรือพนักงานสอบสวนที่มีอำนาจสอบสวนคดีอาญากับบริษัท ศ.(จำเลยที่ ๑) ในเรื่องที่บริษัท ศ.ได้ทำการยกยอกเหล็กเส้นที่ใช้ในการก่อสร้าง ซึ่งผู้มอบอำนาจได้สั่งซื้อ....”ตามหนังสือมอบอำนาจดังกล่าวระบุชัดเจนให้ดำเนินคดีแก่จำเลยที่ ๑ เท่านั้น ไม่มีข้อความใด ๆ ที่ระบุให้ดำเนินคดีแก่จำเลยที่ ๒ หรือผู้ร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ ๑ แต่อย่างใด

93

(ต่อ)

ทั้งความเป็นนิติบุคคลของจำเลยที่ ๑ นั้น เป็นส่วนหนึ่งต่างหากจากความ เป็นบุคคลของจำเลยที่ ๒ ที่มีฐานะเป็นกรรมการผู้มีอำนาจทำการแทนจำเลย ที่ ๑ ประกอบกับความรับผิดในทางอาญาเป็นเรื่องเฉพาะตัวของผู้กระทำ ความผิด กล่าวคือ บุคคลจักต้องรับโทษในทางอาญาต่อเมื่อได้กระทำการอัน กฎหมายบัญญัติเป็นความผิดเท่านั้น การที่จำเลยทั้งสองจะต้องรับผิดในผล แห่งการกระทำผิดเป็นเรื่องเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล เมื่อโจทก์ร่วมมีหนังสือ มอบอำนาจให้ ส.ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนโดยระบุให้ดำเนินคดีอาญาแก่ จำเลยที่ ๑ เท่านั้น

94

(ต่อ)

กรณีจึงไม่มีผลที่จะให้ถือได้ว่าโจทก์ร่วมร้องทุกข์ให้พนักงานสอบสวนดำเนินคดีแก่จำเลยที่ ๒ เพื่อให้รับผิดในฐานะที่ได้ร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ ๑ ด้วย พนักงานสอบสวนจึงไม่มีอำนาจสอบสวนคดีสำหรับจำเลยที่ ๒ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๒๑ พนักงานอัยการจึงไม่มีอำนาจฟ้องจำเลยที่ ๒ ตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๒๐

95

ฎีกาที่ ๖๑๙๔/๒๕๖๒

ในการสอบคำให้การผู้ต้องหาในชั้นสอบสวน ไม่มีกฎหมายใดบังคับให้พนักงานสอบสวนต้องสอบคำให้การผู้ต้องหาใหม่ หากในภายหลังมีพยานให้การเกี่ยวกับวันเวลากระทำความผิดแตกต่างไปจากเดิม การที่พนักงานสอบสวนไม่เรียกจำเลยมาสอบคำให้การใหม่ จึงไม่ทำให้การสอบสวนไม่ชอบ โจทก์มีอำนาจฟ้อง

96

ฎีกาที่ ๑๘๔๗/๒๕๖๓ โจทก์ร่วมที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้เยาว์เป็นผู้ร้อง
ทุกข์เองโดยมี ด. พาโจทก์ร่วมที่ ๑ ไปร้องทุกข์ การร้องทุกข์มิใช่
เป็นการทำนิติกรรม โจทก์ร่วมที่ ๑ กระทำเองได้โดยไม่ต้องได้รับความ
ยินยอมจากผู้แทนโดยชอบธรรม เมื่อโจทก์ร่วมที่ ๑ ร้องทุกข์
ให้ดำเนินคดีแก่จำเลยและได้ให้การไว้ในฐานะผู้กล่าวหาความผิด
ฐานข่มขืนกระทำชำเราและความผิดฐานพาบุคคลอายุเกินสิบห้าปี
แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเพื่อการอนาจารโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว
พนักงานสอบสวนมีอำนาจสอบสวนตาม ป.วิ.อ.มาตรา ๑๒๑ โจทก์
มีอำนาจฟ้องตามมาตรา ๑๒๐

97

ฎีกาที่ ๑๙๕๗/๒๕๖๓ จำเลยที่ ๑ ลงลายมือชื่อโจทก์ร่วมที่ ๒
และประทับตราสำคัญของโจทก์ร่วมที่ ๑ ในช่องผู้มอบฉันทะ (ผู้ขอคืน)
ในหนังสือแจ้งคืนภาษีมูลค่าเพิ่ม ก.พ. ๗๒ และลงลายมือชื่อโจทก์ร่วมที่ ๒
ในเอกสารประกอบเพื่อขอรับคืนเงินภาษีมูลค่าเพิ่มอันได้แก่ หนังสือมอบ
อำนาจ สำเนาหนังสือรับรองการจดทะเบียนนิติบุคคลของโจทก์ร่วมที่ ๑
สำเนาบัตรประจำตัวประชาชนของโจทก์ร่วมที่ ๒ รวม ๘ ชุด ซึ่งในกรณี
เกี่ยวกับลายมือชื่อนั้นไม่มีกฎหมายให้อำนาจลงลายมือชื่อแทนกันได้
แม้เจ้าของลายมือชื่ออนุญาตหรือให้ความยินยอมก็ลงลายมือชื่อแทนไม่ได้
ดังนั้น ที่จำเลยที่ ๑ ลงลายมือชื่อโจทก์ร่วมที่ ๒ ในเอกสารจึงเป็นการ
ลงลายมือชื่อปลอมในเอกสารดังที่บัญญัติไว้ใน ป.อ. มาตรา ๒๖๔

98

(ต่อ)

จำเลยที่ ๑ ปลอมเอกสารโดยความยินยอมของโจทก์ร่วมทั้งสอง โจทก์ร่วมทั้งสองจึงไม่อยู่ในฐานะที่จะได้รับความเสียหายจากการกระทำของจำเลยที่ ๑ โจทก์ร่วมทั้งสองมิใช่ผู้เสียหายตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒ (๔) อันจะมีอำนาจยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๓๐ ได้

จำเลยที่ ๑ ปลอมเอกสารและนำเอกสารปลอมดังกล่าวไปใช้แสดงต่อ อ. เจ้าหน้าที่สรรพากรผู้มีอำนาจหน้าที่ดำเนินการในส่วนการคืนภาษีมูลค่าเพิ่มจนกระทั่งได้รับคืนเงินภาษีมูลค่าเพิ่มไปแล้วเช่นนี้ย่อมก่อให้เกิดความเสียหายแก่ อ. เจ้าหน้าที่สรรพากรผู้ดำเนินการดังกล่าวและกรมสรรพากร จำเลยที่ ๑ จึงมีความผิดฐานปลอมเอกสารและใช้เอกสารปลอม ความผิดฐานปลอมเอกสารและใช้เอกสารปลอมตาม ป.อ.มาตรา ๒๖๔ และ ๒๖๘ เป็นความผิดอาญาแผ่นดินไม่ใช่ความผิดต่อส่วนตัว แม้โจทก์ร่วมทั้งสองมิใช่ผู้เสียหายตามกฎหมาย พนักงานสอบสวนก็มีอำนาจสอบสวนได้โดยไม่ต้องมีคำร้องทุกข์และพนักงานอัยการโจทก์มีอำนาจฟ้อง

99

ฎีกาที่ ๑๖๙๒/๒๕๖๔ ความผิดฐานรับของโจร ความผิดฐานมีอาวุธปืนที่นายทะเบียนไม่อาจออกใบอนุญาตให้ได้ไว้ในครอบครองโดยผิดกฎหมาย และฐานพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรและโดยไม่ได้รับใบอนุญาตเป็นความผิดต่อแผ่นดิน พนักงานสอบสวนย่อมมีอำนาจสอบสวนในความผิดดังกล่าวได้เองโดยไม่ต้องอาศัยคำร้องทุกข์หรือการมอบคดีจากผู้เสียหาย แม้จำสืบเอก ก. ร้องทุกข์โดยไม่ได้รับมอบอำนาจจากผู้เสียหาย หากทำให้มีผลกระทบต่ออำนาจสอบสวนของพนักงานสอบสวน ซึ่งสามารถดำเนินการสอบสวนความผิดดังกล่าวได้โดยชอบไม่ ดังนั้นเมื่อปรากฏว่าพนักงานสอบสวนได้ทำการสอบสวนโดยชอบแล้ว พนักงานอัยการโจทก์ย่อมมีอำนาจฟ้องตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๒๐

100

ฎีกาที่ ๒๑๘๑/๒๕๖๔ ยอดเงินกู้ตามสัญญากู้ยืมเงิน มีที่มาจากการนำหนี้เก่า รวมกับ ดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๐ ต่อเดือน เมื่อยอดเงินตามสัญญากู้ยืมเงินดังกล่าวมีดอกเบี้ยที่ โจทก์ร่วมเรียกในอัตราร้อยละ ๑๐ ต่อเดือน ซึ่งเป็นดอกเบี้ยเกินกว่าอัตราที่กฎหมายกำหนด รวมอยู่ด้วย อันเป็นความผิดตามพ.ร.บ.ห้ามเรียกดอกเบี้ยเกินอัตรา พ.ศ.๒๕๖๐ มาตรา ๔ (๑) การที่โจทก์ร่วมรับเช็คพิพาททั้งห้าฉบับจากจำเลยเพื่อชำระหนี้เงินกู้ยืมดังกล่าวโดยมีดอกเบี้ยที่โจทก์ร่วมเรียกเกินกว่าอัตราที่กฎหมายกำหนดรวมอยู่ด้วย แม้ธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงิน ตามเช็คดังกล่าว ก็จะต้องถือว่าโจทก์ร่วมเป็นผู้เสียหายตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒ (๔) ไม่ได้ แม้โจทก์ ร่วมจะร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนและพนักงานสอบสวนทำการสอบสวนดำเนินคดีแก่ จำเลยตาม พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๔ ก็ตาม ถือไม่ได้ ว่ามีการร้องทุกข์และสอบสวนโดยชอบตามกฎหมายแล้ว พนักงานอัยการโจทก์ไม่มีอำนาจ ฟ้องตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๒๐ และ ๑๒๑ ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณา ความอาญาในศาลแขวง พ.ศ.๒๔๙๙ มาตรา ๔

101

ฎีกาที่ ๓๕๗๘/๒๕๖๔ องค์ประกอบความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์นั้น ต้องกระทำต่อทรัพย์ของ ผู้อื่นหรือผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วย ซึ่งคำว่า "ทรัพย์ของผู้อื่น" นั้นย่อมหมายความรวมถึงบุคคลที่ ได้รับมอบหมายโดยตรงจากเจ้าของทรัพย์ให้เป็นผู้ครอบครองดูแลรักษาทรัพย์นั้น เมื่อรถจักรยานยนต์คันเกิดเหตุเป็นของ ล. และผู้เสียหายยืมจากเพื่อนรุ่นน้องมาใช้ โดยไม่ปรากฏ ข้อเท็จจริงว่า ล. ซึ่งเป็นเจ้าของรถจักรยานยนต์คันเกิดเหตุได้มอบหมายโดยตรงให้ผู้เสียหายเป็นผู้ ครอบครองดูแลรักษาจักรยานยนต์คันดังกล่าวโดยอาศัยสิทธิของเจ้าของทรัพย์ได้ ผู้เสียหายจึง ไม่ใช่ผู้เสียหายในความผิดฐานร่วมกันทำให้เสียทรัพย์ เมื่อ ล. ซึ่งเป็นผู้เสียหายที่แท้จริงไม่ได้แจ้ง ความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีแก่จำเลยที่ ๑ พนักงานสอบสวนย่อมไม่มีอำนาจ สอบสวนจำเลยที่ ๑ ในความผิดฐานร่วมกันทำให้เสียทรัพย์ การที่พนักงานสอบสวนสอบสวนจำเลย ที่ ๑ ในความผิดฐานดังกล่าวจึงเป็นการไม่ชอบด้วย ป.วิ.อ. มาตรา ๑๒๑ วรรคสอง โจทก์จึงไม่มี อำนาจฟ้องจำเลยที่ ๑ ในความผิดฐานนี้ และผู้เสียหายไม่มีอำนาจยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยที่ ๑ รับผิดคดีใช้ค่าสินไหมทดแทนในการซ่อมรถจักรยานยนต์คันเกิดเหตุแก่ผู้เสียหายได้

102

ฎีกาที่ ๓๘๘๔/๒๕๖๔ สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติประจำจังหวัดได้รับหนังสือร้องเรียนว่า มีการใช้น้ำมันเชื้อเพลิงของผู้เสียหายไปเติมน้ำมันเชื้อเพลิงรถยนต์ส่วนตัว และ ช. พนักงานไต่สวนระดับต้นไต่สวนข้อเท็จจริงเบื้องต้นแล้ว อันเป็นการรวบรวมพยานหลักฐานเบื้องต้นตาม พ.ร.บ. ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.๒๕๔๒ มาตรา ๘๔ (๕) (๙) ที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น ซึ่งคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติมีอำนาจตามมาตรา ๘๙/๒ ที่จะส่งเรื่องดังกล่าวให้พนักงานสอบสวนดำเนินการต่อไปตาม ป.วิ.อ. ได้หากพิจารณาแล้วเห็นสมควรและคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติก็ได้มีมติส่งเรื่องในส่วนของจำเลยให้พนักงานสอบสวนเป็นผู้ดำเนินการตามที่กฎหมายให้อำนาจไว้ดังกล่าว เพื่อให้เกิดความรวดเร็วและต่อเนื่อง

103

(ต่อ)

ดังนั้นการที่พันตำรวจโท ธ. พนักงานสอบสวนรับมอบสำนวนต่อมาจากสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติประจำจังหวัดซึ่งได้มีการแสวงหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานเบื้องต้นไว้ ได้แก่ บันทึกถ้อยคำบุคคลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องนำมารวบรวมไว้เป็นพยานหลักฐานในคดีนี้และสอบคำให้การ ช. ไว้ในฐานะผู้กล่าวหาแล้วแจ้งข้อหากับถามคำให้การจำเลยเท่ากับว่าพนักงานสอบสวนได้ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ด้วยการใช้ดุลพินิจรวบรวมพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ว่าจำเลยมีความผิดหรือบริสุทธิ์อันถือเป็นการสอบสวนโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว โจทก์มีอำนาจฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ได้

104

ฎีกาที่ ๖๕/๒๕๖๕ ความผิดฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีซึ่งมิใช่ภริยาของตนโดยใช้อาวุธ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๗ วรรคสี่ เป็นความผิดอาญาแผ่นดิน ถือเป็นความผิดที่กระทำต่อรัฐมิใช่ความผิดต่อส่วนตัว บุคคลผู้พบเหตุความผิดมีอำนาจกล่าวโทษผู้กระทำความผิดต่อพนักงานสอบสวน เพื่อให้ดำเนินคดีต่อผู้กระทำความผิดได้ และพนักงานสอบสวนมีอำนาจสอบสวนดำเนินคดีต่อจำเลยซึ่งเป็นผู้ถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้กระทำความผิดโดยมิพักต้องคำนึงว่าผู้กล่าวโทษเป็นผู้เสียหายหรือเป็นผู้มีอำนาจกระทำการแทนผู้เสียหายหรือไม่ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒๑ แม้ผู้เสียหายที่ ๒ มิใช่ผู้แทนโดยชอบธรรมของผู้เสียหายที่ ๑ และมีใช้ผู้มีอำนาจจัดการแทนผู้เสียหายที่ ๑ ตามมาตรา ๕ (๑) ก็ไม่เป็นเหตุให้การกล่าวโทษของผู้เสียหายที่ ๒ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย พนักงานสอบสวนจึงมีอำนาจสอบสวน โจทก์มีอำนาจฟ้อง

105

เหตุที่พนักงานสอบสวนมีอำนาจไม่ทำการสอบสวน (มาตรา ๑๒๒)

พนักงานสอบสวนจะไม่ทำการสอบในกรณีต่อไปนี้ก็ได้

(๑) เมื่อผู้เสียหายขอความช่วยเหลือ แต่ไม่ยอมร้องทุกข์ตามระเบียบ

(๒) เมื่อผู้เสียหายฟ้องคดีเสียเองโดยมิได้ร้องทุกข์ก่อน

(๓) เมื่อมีหนังสือกล่าวโทษเป็นบัตรสนเท่ห์ หรือบุคคลที่กล่าวโทษด้วยปากไม่ยอมบอกว่าเขาคือใคร หรือไม่ยอมลงลายมือชื่อในคำกล่าวโทษหรือบันทึกคำกล่าวโทษ

106

การสอบสวนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายถือว่าไม่มีการสอบสวน

การสอบสวน ตามมาตรา ๑๒๐ หมายถึงการสอบสวนที่
ชอบด้วยกฎหมายด้วย พนักงานอัยการจึงจะมีอำนาจฟ้อง
คดีอาญาที่มีการสอบสวนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ถือว่าคดีนั้น
ไม่มีการสอบสวน มีผลทำให้พนักงานอัยการไม่มีอำนาจฟ้อง

107

การสอบสวนที่ชอบด้วยกฎหมาย ได้แก่กรณีดังต่อไปนี้

๑. การสอบสวนที่กระทำโดยพนักงานสอบสวนที่มีอำนาจตาม
บทบัญญัติ มาตรา ๑๘, ๑๙ ที่กล่าวมาแล้ว การสอบสวนที่กระทำโดยพนักงาน
สอบสวนที่ไม่มีอำนาจ ถือว่าไม่มีการสอบสวน พนักงานอัยการย่อมไม่มีอำนาจ
ฟ้องตามมาตรา ๑๒๐ (ฎีกาที่ ๕๑๘/๒๕๐๖, ๗๒๖/๒๔๘๓, ๓๗๑/๒๕๓๑ ใน
หัวข้ออำนาจสืบสวนสอบสวน) หรือพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบไม่เป็นไป
ตามมาตรา ๑๘ วรรคสาม ๑๙ วรรคสอง ก็ถือไม่ได้ว่ามีการสอบสวนคดีนั้น
พนักงานอัยการก็ไม่มีอำนาจฟ้องเช่นกัน ฎีกาที่ ๑๓๐๕/๒๔๘๒, ๖๕๐/๒๕๒๘,
๔๖๓๔/๒๕๔๓

108

(ต่อ)

๒. คดีความผิดต่อส่วนตัว พนักงานสอบสวนจะทำการสอบสวนได้ **ต้องมีคำร้องทุกข์ตามระเบียบ** (มาตรา ๑๒๑ วรรคสอง)

คำร้องทุกข์จะ**ทำเป็นหนังสือหรือร้องด้วยปากก็ได้** ถ้าเป็นหนังสือต้องมีวันเดือนปีและลงลายมือชื่อของผู้ร้องทุกข์ ถ้าร้องด้วยปาก ให้พนักงานสอบสวนบันทึกไว้ ลงวันเดือนปีและลงลายมือชื่อของผู้บันทึกกับผู้ร้องทุกข์ในบันทึกนั้น (มาตรา ๑๒๓ วรรคสาม)

คำร้องทุกข์นั้นต้องปรากฏชื่อและที่อยู่ของผู้ร้องทุกข์ ลักษณะแห่งความผิด พฤติการณ์ต่างๆ ที่ความผิดนั้นได้กระทำความเสียหายที่ได้รับและชื่อหรือรูปพรรณของผู้กระทำผิดเท่าที่จะบอกได้ (มาตรา ๑๒๓ วรรคสอง)

109

(ต่อ)

พนักงานสอบสวนจะสอบสวนคดีความผิดต่อส่วนตัว (ความผิดอันยอมความได้) ได้ต่อเมื่อมีคำร้องทุกข์เสียก่อน แต่ต้องเป็นการร้องทุกข์ที่ชอบด้วยกฎหมาย พนักงานสอบสวนจึงจะมีอำนาจสอบสวนได้ ดังนั้น หากสอบสวนคดีความผิดต่อส่วนตัวไปโดยไม่มีคำร้องทุกข์หรือเป็นคำร้องทุกข์ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ถือว่าไม่มีการสอบสวน มีผลทำให้พนักงานอัยการไม่มีอำนาจฟ้องตามมาตรา ๑๒๐ เช่น ผู้ที่ไปร้องทุกข์ไม่ใช่ผู้เสียหาย ถือว่าคดีความผิดต่อส่วนตัวนั้นไม่มีการร้องทุกข์ตามกฎหมาย พนักงานสอบสวนไม่มีอำนาจสอบสวน และ**ทำให้พนักงานอัยการไม่มีอำนาจฟ้อง** ฎีกาที่ ๔๖๘๔/๒๕๒๘ (ประชุมใหญ่), ๘๑๕/๒๕๓๕ (ประชุมใหญ่), ๒๔๓/๒๕๒๙, ๑๓๓๘/๒๕๓๒

110

ฎีกาที่ ๒๔๑๑/๒๕๖๓ ความผิดฐานนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จเป็นคดีอาญาแผ่นดิน มิใช่เป็นคดีความผิดต่อส่วนตัว ที่ห้ามพนักงานสอบสวนทำการสอบสวน เว้นแต่จะมีคำร้องทุกข์ตามระเบียบ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๒๑ วรรคสอง เมื่อมีความผิดอาญาแผ่นดินเกิดหรืออ้าง หรือเชื่อว่า ได้เกิดขึ้นและก่อให้เกิดความเสียหายแก่ประชาชน หรือหน่วยงานของรัฐ ย่อมเป็นหน้าที่โดยตรงของเจ้าพนักงานตำรวจ ที่ต้องสืบสวนจับกุมผู้กระทำผิด ให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเพื่อเอาความผิดแก่ผู้กระทำผิดอาญาทั้งปวงตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๗ มาตรา ๑๘ ประกอบมาตรา ๑๒๑ วรรคหนึ่ง โดยไม่ต้องคำนึงถึงว่าจะ มีผู้เสียหายร้องทุกข์หรือมีผู้กล่าวโทษผู้กระทำผิดหรือไม่ การสอบสวนของพนักงานสอบสวนจึงเป็นการกระทำโดยชอบ โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง

111

(ต่อ)

๓. การแจ้งข้อหา การสอบสวนที่ชอบด้วยกฎหมาย ต้องมีการแจ้งข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำที่กล่าวหา และแจ้งข้อหาแก่ผู้ต้องหา (มาตรา ๑๓๔ วรรคหนึ่ง)

112

(ต่อ)

ในการแจ้งข้อหา พนักงานสอบสวนต้องแจ้งให้ทราบถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการกระทำที่กล่าวหาว่าผู้ต้องหาได้กระทำความผิด แล้วจึงแจ้งข้อหาให้ทราบ (มาตรา ๑๓๔ วรรคหนึ่ง) การแจ้งข้อหาจะต้องมีหลักฐานตามสมควรว่าผู้นั้นน่าจะได้กระทำความผิดตามข้อหา นั้น (มาตรา ๑๓๔ วรรคสอง) พนักงานสอบสวนจะกล่าวหาผู้ใดลอยๆ โดยไม่มีหลักฐานตามสมควรไม่ได้

กรณีที่ไม่มีการแจ้งข้อหา มีผลทำให้โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง (ฎีกาที่ ๓๑๓๐/๒๕๕๖)

113

สรุป การสอบสวนที่ไม่ชอบอันจะมีผลถึงอำนาจฟ้องของอัยการนั้นมีเพียง ๔ กรณีเท่านั้น

๑. ผู้สอบสวนต้องเป็นพนักงานสอบสวนที่มีเขตอำนาจสอบสวน ตามมาตรา ๑๘ วรรคหนึ่ง, ๑๙ วรรคหนึ่ง, และ ๒๐ วรรคหนึ่ง
๒. ผู้สรุปสำนวนการสอบสวนส่งไปยังพนักงานอัยการต้องเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบคดีนั้น
๓. หากเป็นความผิดต่อส่วนตัว ต้องมีคำร้องทุกข์ตามระเบียบแล้ว ตามมาตรา ๒ (๗), ๑๒๓, ๑๒๔ ทั้งนี้ตามมาตรา ๑๒๑ วรรคสอง
๔. มีการแจ้งข้อหาโดยชอบตามมาตรา ๑๓๔ วรรคหนึ่ง

114

(ต่อ)

การฝ่าฝืนบทบัญญัติอื่น ๆ นอกจากนี้ แม้จะไม่ชอบด้วยบทบัญญัติดังกล่าว แต่ก็ไม่ทำให้การสอบสวนของพนักงานสอบสวนเสียไป เช่น ฝ่าฝืนมาตรา ๑๒๔/๑, ๑๓๓ ทวิ, ๑๓๔ วรรคสอง, วรรคสาม, วรรคสี่, ๑๓๔/๑ ถึง ๑๓๔/๔, ๑๓๕ ฯลฯ

เพียงแต่พยานหลักฐานที่ได้มานั้นอาจรับฟังเป็นพยานหลักฐานไม่ได้ ตามมาตรา ๒๒๖, ๒๒๖/๑ หรือ ๑๓๔/๔

115

(ต่อ)

นอกจากนี้ ปัญหาที่ว่า การสอบสวนไม่ชอบด้วยกฎหมายอันมีผลให้อัยการไม่มีอำนาจฟ้องนั้น เป็นปัญหาเรื่องอำนาจฟ้องและเป็นปัญหาอันเกี่ยวข้องกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดยกขึ้นอ้างหรือไม่มีผู้ใดคัดค้าน ศาลก็มีอำนาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยได้ (ฎีกาที่ ๕๑๘/๒๕๐๖, ๑๗๕๖/๒๕๕๐, ๓๗๑/๒๕๓๑)

116

การสอบสวนคดีที่ต้องมีการขึ้นสูตรพลิกศพ (มาตรา ๑๒๙)

การสอบสวนคดีที่ต้องมีการขึ้นสูตรพลิกศพ (มาตรา ๑๒๙) ตามมาตรา ๑๒๙ บังคับว่า ถ้าการขึ้นสูตรพลิกศพยังไม่เสร็จ ห้ามมิให้ฟ้องผู้ต้องหาต่อศาล ดังนี้ หากไม่มีการขึ้นสูตรพลิกศพเลย หรือทำไม่สมบูรณ์หรือการขึ้นสูตรพลิกศพกระทำไปโดยไม่ชอบก็ไม่ได้ห้ามให้ฟ้องคดี ฎีกาที่ ๑๒๙๙-๑๓๐๐/๒๔๘๑, ๓๖๓/๒๔๙๓

117

(ต่อ)

ถ้าขณะที่ผู้ตายถูกจำเลยทำร้าย ผู้ตายไม่ได้อยู่ในความควบคุมของเจ้าพนักงาน แม้ผู้ตายจะถึงแก่ความตายในระหว่างเจ้าพนักงานตำรวจนำส่งโรงพยาบาล ก็ไม่ได้เกิดจากการกระทำของเจ้าพนักงานหรืออยู่ในความควบคุมของเจ้าพนักงาน จึงไม่ต้องมีการไต่สวนการชันสูตรพลิกศพตามมาตรา ๑๕๐ วรรคสาม เมื่อชันสูตรพลิกศพเสร็จแล้วพนักงานอัยการจึงมีอำนาจฟ้องจำเลยได้ ไม่ต้องห้ามตามมาตรา ๑๒๙ ฎีกาที่ ๑๓๕๐/๒๕๓๙

118

การดำเนินการสอบสวน (มาตรา ๑๓๐-๑๔๗)

ให้เริ่มทำการสอบสวนโดยมิชักช้า จะทำการในที่ใด เวลาใด แล้วแต่จะเห็นสมควร โดยผู้ต้องหาไม่จำเป็นต้องอยู่ด้วย (มาตรา ๑๓๐) ผู้ต้องหาที่มีสิทธิได้รับการสอบสวนด้วยความรวดเร็ว ต่อเนื่องและเป็นธรรม (มาตรา ๑๓๔ วรรคสาม) แต่การที่ไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติดังกล่าวไม่มีกฎหมายบัญญัติว่าการสอบสวนนั้น เป็นการสอบสวนไม่ชอบตั้งนั้น แม้พนักงานสอบสวนเพิ่งเริ่มทำการสอบสวนหลังจากได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาเป็นปี ก็ไม่ทำให้การสอบสวนนั้นไม่ชอบ ฎีกาที่ ๔๓๐/๒๕๔๖

การสอบปากคำในชั้นสอบสวนไม่จำเป็นต้องกระทำต่อหน้าผู้ต้องหา ฎีกาที่ ๖๖๑๒-๖๖๑๓/๒๕๔๒

119

การรวบรวมพยานหลักฐานของพนักงานสอบสวน (มาตรา ๑๓๑)

ให้พนักงานสอบสวนรวบรวมหลักฐานทุกชนิดเท่าที่สามารถจะทำได้ เพื่อประสงค์จะทราบข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ต่างๆ อันเกี่ยวกับความผิดที่ถูกกล่าวหา และเพื่อจะรู้ตัวผู้กระทำผิดและพิสูจน์ให้เห็นความผิดหรือความบริสุทธิ์ของผู้ต้องหา (มาตรา ๑๓๑)

พนักงานสอบสวนต้องให้โอกาสผู้ต้องหาที่จะแก้ข้อหา และที่จะแสดงข้อเท็จจริงอันเป็นประโยชน์แก่ตนได้ (มาตรา ๑๓๔ วรรคสี่)

120

(ต่อ)

ข้อสังเกต การรวบรวมพยานหลักฐานของพนักงานสอบสวน นอกจากจะกระทำไปเพื่อหาตัวผู้กระทำผิดและพิสูจน์ความผิดแล้ว ยังกระทำไปเพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของผู้ต้องหาด้วย กล่าวคือแม้เป็นพยานหลักฐานที่เป็นประโยชน์แก่ผู้ต้องหา พนักงานสอบสวนก็มีหน้าที่ต้องรวบรวมด้วย ผู้ต้องหาจึงอาจเสนอพยานหลักฐานที่เป็นประโยชน์แก่ตนเพื่อให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนก็ได้

ดังนั้น พนักงานสอบสวนมีอำนาจรวบรวมพยานหลักฐานทุกชนิด รวมทั้งพยานหลักฐานที่ผู้ต้องหานำมาให้พนักงานสอบสวนด้วย ฎีกาที่ ๑๓๙๐/๒๕๒๒, ๗๘๘๖/๒๕๕๓

121

(ต่อ)

พนักงานสอบสวนมีอำนาจอายัดเงินฝากได้เพื่อทราบข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ต่าง ๆ ฎีกาที่ ๗๕๒๘/๒๕๕๒

แต่อย่างไรก็ตาม มาตรา ๑๓๑ มิได้บังคับให้พนักงานสอบสวนจำต้องรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับคดีทั้งหมดรวมไว้ในสำนวนคดีแต่อย่างใด พนักงานสอบสวนจึงมีดุลพินิจว่าจะรวบรวมหรือไม่รวบรวมหลักฐานอะไรเข้าไว้ในสำนวนการสอบสวนก็ได้ ฎีกาที่ ๓๓๓๔/๒๕๕๘, ๕๗๖๖/๒๕๔๙

122

(ต่อ)

ข้อสังเกต เรื่องนี้เป็นการวินิจฉัยตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๓๑ (เดิม) วางหลักว่าพนักงานสอบสวนมีดุลพินิจในการรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวกับการพิสูจน์ตัวผู้กระทำความผิด และพิสูจน์ความผิดซึ่งเป็นไปตามบทบัญญัติเดิม กรณีตามบทบัญญัติที่แก้ไขใหม่ที่ให้พนักงานสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานที่พิสูจน์ความบริสุทธิ์ของผู้ต้องหาด้วย พนักงานสอบสวนย่อมมีดุลพินิจในการรวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวกับการพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของจำเลยด้วยเช่นกัน

พนักงานสอบสวนมีดุลพินิจว่าจะสอบปากคำพยาน การที่พนักงานสอบสวนไม่สอบปากคำพยานบางปากแล้วนำมาเบิกความต่อศาล ไม่เป็นข้อพิรุธ ฎีกาที่ ๓๑๑๐/๒๕๕๑

123

ฎีกาที่ ๓๑๑๐/๒๕๕๑ การรวบรวมพยานหลักฐานที่พิสูจน์ว่าจำเลยมีความผิดเป็นอำนาจหน้าที่ของพนักงานสอบสวนที่จะดำเนินการตามที่เหมาะสม เมื่อโจทก์เห็นว่าพยานหลักฐานในสำนวนมีน้ำหนักเพียงพอที่จะลงโทษจำเลย การที่โจทก์ไม่สั่งให้พนักงานสอบสวนสอบปากคำเด็กหญิง ส. และเด็กหญิง น.ไว้เป็นพยาน และนำมาเบิกความต่อศาล จึงไม่เป็นพิรุธแต่อย่างใด

124

ฎีกาที่ ๑๖๔๓๖/๒๕๕๕ ตาม ป.วิ.อ.การสอบสวนคดีอาญาเป็นอำนาจหน้าที่ของพนักงานสอบสวนในการรวบรวมพยานหลักฐานและการดำเนินการทั้งหลายอื่นตามบทบัญญัติแห่ง ป.วิ.อ.นี้ เมื่อใช้ดุลพินิจในการรวบรวมพยานหลักฐานตามที่เห็นสมควรภายในขอบเขตที่กฎหมายกำหนดและไม่ปรากฏว่ามีชอบด้วยกฎหมายระเบียบข้อบังคับอย่างหนึ่งอย่างใด ดังนี้ แม้ในชั้นสอบคำให้การพยานปาก อ. จะไม่จัดให้พยานลงลายมือชื่อรับรองการดูและชี้ตัวก็ไม่ทำให้การสอบสวนเสียไป เนื่องจากไม่มีกฎหมายบังคับให้ต้องมีการลงลายมือชื่อรับรองในการสอบสวนชั้นตอนนี้

125

ฎีกาที่ ๓๕๒/๒๕๖๔ ป.วิ.อ. มาตรา ๑๓๑ ให้พนักงานสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานทุกชนิดเพื่อประสงค์จะทราบข้อเท็จจริง และพฤติการณ์ต่าง ๆ อันเกี่ยวกับความผิด เพื่อจะรู้ตัวผู้กระทำความผิดและพิสูจน์ให้เห็นความผิดหรือความบริสุทธิ์ จึงเป็นดุลพินิจของพนักงานสอบสวนที่จะรวบรวมพยานหลักฐาน เมื่อพนักงานสอบสวนเห็นว่าพยานหลักฐานเพียงพอแล้วจะไม่รวบรวมพยานหลักฐานเพิ่มเติมหรือไม่ดำเนินการสอบพยานก็ได้ ไม่ทำให้พยานหลักฐานที่พนักงานสอบสวนรวบรวมไว้แล้วไม่อาจรับฟังได้

126

(ต่อ)

คดีแพ่งที่เกี่ยวข้องกับคดีอาญา คำพิพากษาส่วนอาญายอมผูกพันจำเลย ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๔๖ จำเลยไม่อาจโต้เถียงข้อเท็จจริงให้รับฟังเป็นอย่างอื่นได้ ฉะนั้น เมื่อจำเลยกับพวก ร่วมกันกระทำความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้ตาย การกระทำของจำเลยจึงเป็นละเมิดต่อผู้ร้องซึ่งเป็นมารดาผู้ตายตาม ป.พ.พ. มาตรา ๔๒๐ ศาลมีอำนาจวินิจฉัยและกำหนดค่าสินไหมทดแทนได้ตามพฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิดที่จำเลยกระทำต่อผู้ตายได้ ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๔๓๘ วรรคหนึ่ง

127

ฎีกาที่ ๕๔๓๑/๒๕๖๔ ในการรวบรวมพยานหลักฐานเพื่อจะทราบข้อเท็จจริงหรือพิสูจน์ความผิดและเพื่อจะเอาตัวผู้กระทำผิดมาฟ้องลงโทษนั้น เป็นอำนาจของพนักงานสอบสวน เมื่อพนักงานสอบสวนพิจารณาเห็นว่าพยานหลักฐานที่มีอยู่เพียงพอแล้ว ย่อมเป็นดุลพินิจของพนักงานสอบสวนที่เห็นว่าไม่จำเป็นต้องนำพยานหลักฐานส่งตรวจพิสูจน์ก็ย่อมกระทำได้ ประกอบกับได้รับความจากพันตำรวจโท ว. ว่า สาเหตุที่ไม่ได้มีการตรวจเขม่าดินปืนที่มีของจำเลย เนื่องจากการตรวจหาเขม่าดินปืนจะต้องกระทำหลังเกิดเหตุภายในไม่เกิน ๖ ชั่วโมง แต่คดีนี้มีการไปตรวจค้นที่บ้านจำเลยเกิน ๖ ชั่วโมงแล้ว พนักงานสอบสวนจึงมีเหตุผลที่ไม่ส่งตรวจพิสูจน์

128